

Camino po česku aneb Nevyšlapanou svatojakubskou stezkou

Brno – Jindřichův Hradec 4. – 12. 8. 2012

Před cestou

Myšlenka na svatojakubskou cestu mi stále leží v hlavě. Pro někoho jako já, komu se život obrátí vzhůru nohama, nebo se naopak v něčem zasekne... kdo ví, že postaru už to nejde, ale nově neví jak... kdo má nutkání všechno v sobě nějak přeskládat... nebo si jen potřebuje odpočinout od svého vlastního světa a zabývat se pouze základním přežitím... pro toho je pěší putování to pravé. Ať už má někoho, s kým chce a může jít, nebo chce naopak zjistit, jestli dokáže jít sám a jak je na tom s vlastními silami.

Před pěti lety, kdy jsme s Kubou ušli dvě stě kilometrů katalánské svatojakubské cesty ve Španělsku, se u mě všechny tyto důvody sešly tak nějak dohromady. Život jsem měla vzhůru nohama, visela jsem hlavou dolů a zůstala jsem v této pozici zaseknutá.

Letos to bylo podobné, jen s jednou zásadní změnou – tentokrát už nebylo s kým jít. Před osmi měsíci jsme s Kubou oslavili naše poslední společné Vánoce. Zase jsem visela hlavou dolů; neměla jsem ale odvalu na osamocenou cestu do Španělska ani peníze nazbyt. Jediné, co mi pro tento rok zůstalo, bylo odhodlání naložit se svou dovolenou nějak jinak. Nelehký rok to byl a pěší pouť mi měla pomoci jej rozchodit. Potřebovala jsem všechno odevzdat, setřást, vydat se napospas nejistotě a otevřít se všemu, co mě v ní mělo potkat.

Jediné, co jsem mohla udělat, bylo co nejlépe se připravit. A věřit, že kamínky, kameny a balvany, které pro mě připraví cesta, nebudou nad mé síly.

Když mě myšlenka na putování po Česku poprvé napadla, věděla jsem, že od ní vede ještě dlouhá cesta k rozhodnutí. U mě tato fáze obvykle nebere konce. Další stadium naopak normálně zvládám levou zadní - plánování na lavičce na pavlači. To mi jde úplně výborně, protože se u toho nijak nenadřu. Pak se ale musí z té lavičky vstát, zabalit věci, naložit batoh na záda, zabouchnout dveře od bytu a skutečně vyrazit. Což je zase něco úplně, ale úplně jiného. Stejně jako je něco zcela jiného vyrazit a cestu pak dokončit. Odhadovala jsem, že u mě to skončí úspěšně někde na té pavlači.

Pak jsem se ale pustila do zjišťování, jak to vypadá se svatojakubskými cestami v Česku, a mé rozhodnutí vydat se na cestu postupně sílilo. Po pěti letech velký pokrok – Ultreia, Nadace Partnerství, KČT – síť českých stezek se zásluhou nadšenců pro svatojakubské putování pomalu, ale jistě buduje. Jak jsem se později přesvědčila, české svatojakubské putování bude asi vždy ve srovnání s tím jihoevropským zcela odlišné. Jinak tomu ani být nemůže. I když se podaří vytvořit síť stezek a označit je symbolem hřebenatky, domácí podmínky těžko kdy poutníkovi nabídnou to, co je na španělských cestách vytvořeno dlouho budovanou tradicí a důvodem, proč lidé z celého světa cestu do Santiaga de Compostela podstupují. Tím je nejen to hlavní - samotný konečný cíl, ale také levné poutnické ubytovny a levnější možnosti stravování, zejména však společenství poutníků. Společenství lidí, kteří jsou různého věku, různých národností a mají pro svou pouť každý jiné důvody, kteří však zároveň mají jednu

společnou myšlenku a společného poutnického ducha, který je všechny na cestě provází, spojuje a drží pohromadě.

Tady v Česku nejen že člověka provázejí starosti s noclehem - hlavně však musí nést a udržet v srdci poutnického ducha a průvodce svatého Jakuba docela sám. Tedy pokud mu nejde o to prožít duchovní atmosféru na hromadně organizovaných církevních poutích.

Pro okolí je osamocený poutník vandrákem, prostým turistou na čundru, a také se tak občas cítí; tedy tak jsem se aspoň často cítila já. Jistěže může po cestě hledat duchovní podporu, jak jsem se o to také snažila. Tato milost však na rozdíl od běžné laskavé lidské pomoci jako by se mi celou cestu vyhýbala a mně nezbylo než to stále pokorně přijímat.

Počáteční zjištění, že existuje alespoň vytipovaná trasa přímo z Brna do Českého Krumlova, mě povzbudilo – něco takového jsem si přála. Trasa vede po běžných značených turistických cestách a není zatím oficiálně schválená, takže ji pravděpodobně ještě nikdo ani nešel. Jestli je cesta oficiálně značená, pro mě však nebylo důležité – každý může jít svou pouť v takovém smyslu, který jí dá sám.

Trasa vedoucí z Brna do Mikulova, která již vyznačená je, pro mě nebyla zajímavá – nejen že tu krajinu znám, ale je také na toto roční období příliš slunečná.

Hned na počátku zjišťování a poptávání informací jsem tušila, že pro mě bude největším oříškem vyhledávání noclehů. Měla jsem představu, že bych mohla pomoci s vytipováním vhodných ubytovacích míst např. na farách. Což však, jak se později ukázalo, nebylo vůbec jednoduché. Vyhledala jsem si tedy na internetu kontakty na farnosti na své trase, zjišťovala informace ze všech možných zdrojů, a vůbec jsem se snažila připravit jak nejlíp to šlo.

Zdroje, které jsem zmínila, mi toho příliš neposkytly, jak už to u neprošlapaných cest bývá, a omezily se ponejvíce na přání šťastné cesty (díky za ně). Také mi brzy došlo, že do Českého Krumlova to není dvě stě, ale tři sta kilometrů – zmátla mě kilometráž na stránkách Ulteiy, která je rozdělená na dvě části. Ta první má dvě stě a ta druhá stokilometrová začíná opět od nuly, což mi na chvíli trochu ubralo vítr z plachet. Odhadovala jsem své síly maximálně právě na těch dvě stě. Nakonec jsem se však docela lehce smířila s tím, že mým cílem nebude Český Krumlov, ale Jindřichův Hradec... Kéž by opravdu byl!

Popis vybavení na cestu, které jsem měla, zde uvádím spíš jen pro úplnost pro ty, kterým by snad v případě plánování podobné cesty mohl pomoci.

Stan jsem zavrhla hned na počátku a rozhodla se pro první krok – po poradě s kamarády cestovateli jsem si objednala v armyshopu celtu. Polyetylenovou, 2x3 m, za pár desítek korun. Legrační bylo, že téměř stejnou částku jsem dala za poštovné.

Průběžně během čtrnácti dnů před cestou se mi v hlavě postupně rýsovalo, co všechno můžu potřebovat a co si ještě musím pořídit: měla jsem dobře vyšlápnuté boty, sandály, tři trička, kraťasy, větrovku, mikinu, ručník, skromné hygienické potřeby, baterku, šitíčko, dva základní léky, náplasti, mobil s nabíječkou, půjčené turistické hole a ešus s vařičem, lžička a nůž, karimatku a spacák. Ten svůj jsem vyměnila s dcerou, protože její spacák není péřový a je asi o tři sta gramů lehčí – má necelých 1,8 kg. Každý gram dolů dobrý!

Pořídila jsem si outdoorové kalhoty, mapky z internetu, francovkový gel, provázek, malé lepidlo, repelent a vitamin B proti hmyzu. Nakonec základní potraviny – chleba, paštiky, salám, špek, půl pytlíku nudlů, instantní polévky, kalorické tyčinky, jeden a půl litru vody v petce, rum, přibalila trochu čaje, kávy, sůl, pepř, a všechno jsem to korunovala šiškou pečené sekané. Nebylo to tak, že bych přesně věděla, co a kolik věcí budu potřebovat. Jen instantní polévky jsem u regálu v supermarketu vybírala celou věčnost. Litovala jsem se u toho srdceryvně, jak je těžké se připravovat a plánovat vše sama, kolik mám sakra těch polévek vzít? Pořád jsem si nebyla jista tím vařičem, není to zbytečné? Jak se později ukázalo,

zbytečné byly všechny věci na vaření, a tím, že jsem se jich třetí den zbavila, jsem si opravdu ulehčila. Svou obří pláštěnku jsem zavrhla ještě doma. Je těžká a zabírá dost místa, takže jsem doufala, že mi místo ní dobře poslouží samotná celta, což se pak také potvrdilo.

Když jsem měla všechny věci konečně pohromadě, celý náklad jsem si postupně na své malé kuchyňské váze navážila. Zjistila jsem, že do svého přání nést maximálně 10 kg se samozřejmě nevejdu ani náhodou – s jednou lahví vody to nakonec dalo 13-14 kg, což však i tak bylo docela snesitelné. I malý polštářek se nakonec vešel.

Taky jsem chodila. Po práci, s naloženým batůžkem, po brněnských lesících a kopcích. Chtěla jsem zjistit, co na to mé tělo řekne, když se bude plahočit se zátěží v horku do kopce a s kopce. Snažila jsem se naložit si 9-10 kg – prášek na praní, petky s vodou, brambory, fazole, červenou řepu ve sklenici. Kdyby někdo viděl mé počínání, musel by si myslet, že jsem utekla z blázince. Zvlášť ten den, kdy jsem udělala větší nákup, přitáhla ho domů a místo abych ho s úlevou složila, něco jsem k němu ještě přidala a vzala ho na výlet.

Chodila jsem okolo 5-7 kilometrů asi čtyři dny. Jen jeden den jsem ušla deset, a to už bylo na nohou a na zádech znát. Aspoň jsem si uvědomila, že mezi úseky od jednoho do pěti a od šesti do deseti kilometrů je zásadní rozdíl. Na kilometry ke dvacítce jsem raději nemyslela. Tyto výlety ale stály za to a skutečně mi pomohly - a to nemluvím o zasloužené odměně, kterou jsem si vždy na závěr dopřála – jedno či dvě dobře chlazené a napěněné na zahrádce, pár metrů od domova.

A co teprve můj výlet s krásným závěrem na Špilberku. Vzala jsem to přes Kraví Horu a Wilsonův les ještě nahoru kolem hradu, ať si ty kopce užiju. Co mě tam čekalo, nevymyslíte. Náhodné setkání se čtyřčlennou skupinkou, ve které jsem poznala dva své staré známé. A oni si tam na vyhlídce, jen tak, ve všední den odpoledne, pořádali piknik. Ale jaký – s lahůdkama té nejvybranější kategorie VIP - olivy, kaviár, sušená rajčata, archivní víno, ty nejlepší sýry, miniklobásky, šampaňské, vidličky, šátky, košíky, skleničky, serepetičky, no prostě hogo fogo. Byli pro mě jak zjevení. Hned mě srdečně přizvali a dostalo se mi všeho, co hrdlo ráčilo, včetně povzbuzení na cestu. I já jsem chtěla něčím přispět, tak jsem aspoň nabídla něco ze svých poutnických zásob - fazole v konzervě a syrové brambory. To se sice neujalo, ale zato jsme se náramně pobavili. Tento začátek mé poutě byl opravdu slibný – nocleh jsem hledat nemusela, a i když jsem tušila, že kaviár a sušená rajčata mě na cestě asi nečekají, měla jsem pocit, že o mě bude postaráno. Díky, Hanko a Petře.

Rozhovor s kolenem

Když se s vámi pustí do rozhovoru vaše vlastní koleno, nemůžete ho ignorovat. Sedíte v pohodě na pavlači po 10 km chůze, natáhnete nohu a křupne. Ne že by to bylo poprvé. Operované po úrazu na lyžích, rehabilitované po pádu na koloběžce, ignorované při větší zátěži.

Zvlášť před takovou cestou, kterou jste mu naplánovali bez jeho souhlasu.

„Hej, já jsem tady.“

„Já vím, bolíš.“

„No a to je všechno, čemu rozumíš?“

„Jo.“

„Já nebolím jen tak z plezíru.“

„Ááá. Kvůli mně.“

„Jo. Ne že bych ti chtělo připomínat tvé minulé eskapády, ale spíš tu, na kterou se chystáš.“

„Jaj. A já si pořád říkám, kdo to se mnou mluví. Stále dokola si opakuji – hlavně ať mě nezradí koleno. Jestli ne, tak tu cestu ujdou. Hlavně zdraví, že. Zafáčovat a jedéem.”

„Ne. To je málo. Říkám ti mnohem víc, ty huso. Přestaň počítat kilometry. Kolik jich ujdeš nezávisí na tvých počtech, ale na mě. Vzdálenost určuju já, ať jsou tvé plány a motivace jakkoliv vznešené. A kdyby ses chtěla s někým poradit o tom, kolik můžeš za den ujít, tak ti doporučuju, aby ses obrátila na mě. O tvých bohubých úmyslech nevím nic, ale jedním jsem si jisto – podržím tě jen tehdy, když na mě nezapomeneš.”

„Achich, koleno moje, promiň. Vždyť ty jsi chytřejší než já.”

„No to nejsem, každý víme jen kousek. Ale na to, co vím samo o sobě, můžeš vzít jed.”

„Aha. Chápu. Co je člověku bližšího než jeho vlastní tělo.”

„Bingo.”

„Hej, a co ten vyvrtnutý palec před čtrnácti dny, co se ne a ne uzdravit a pořád bolí? Palče?”

„Ééé... já jsem jen taková bezvýznamná záminka.”

„???”

„Můžeš se na mě vymluvit sama před sebou a zůstat doma. Ne že by ses beze mně dovedla udržet na nohou, natož jít tu tvou cestu. Jen ti dávám možnost, jak couvnout. Taky cesta, vždyť víš. Malý, ale přece pokusitel.”

„Namažu tě gelem, milý palče, bude to stačit?”

„Ale jo. Já jsem jen takový mrňous. Ale to koleno... s ním je to složitý... hóódně komplikovaný kloub. Nepodceňoval bych ho.”

Samou úctou jsem ztratila řeč. Kdyby jen koleno, už dlouhou dobu se ozývají další.

„Hej, pravá pato! Proč jsi mi udělala ostruhu před pár měsíci?”

„Aby ses konečně uzemnila, přece. Zpátky dolů, z těch tvých výšin. Jsem první, kdo tě spojuje se zemí, a jak ty chodíš? Neustále s hlavou v oblacích a před těmi pár měsíci plnou neštěstí z tvého rozchodu.”

Pořád jsem řešila, co mi pata říká. A ona si mě tady tak jednoduše uzemní. Je to k pláči. Vybaví se mi má mnohaletá dvakrát operovaná křečová žíla.

„A ty máš pro mě co, žílo?”

„Já? Nic zvláštního. To neřeš.”

Zdá se mi, že se mnou nechce mluvit, je taková zaražená, ale nechci se s tím smířit.

„Jsi se mnou už tolik let, tak ven s tím.”

„Ale, nic. Žiješ v křeči.”

„Cože! Já??? Já svobodomyšlná, co si dělá věci po svém?”

„Jo, ty. Já vím, máš pravdu. Hledáš a nalézáš a stejně jsem furt tady. Se mnou je to složitější, před tebou jich žilo v křeči tolik, že nemůžu jen tak zmizet. Jsem ráda, že se mnou vůbec mluvíš. Říkám ti, že se pořád něčeho křečovitě držíš.”

Tak, a mám to. Pár dní před svým vandrem. Žílu teď raději řešit nebudu, to bych se mohla zbláznit docela. Koleno mi toho řeklo nejvíc. O kilometry starat se příliš nejenže netřeba – dokonce to škodí. Nevím víc než to a neví ani koleno. Víím jen to, že když budu mluvit s tím nejbližším, koho tady na světě mám, se svým tělem, ať je se všemi svými trapnými potřebami jakkoliv nevznešené, dojdou do svého cíle. I když netuším, jestli to má být Třebíč, Želetava, Telč, Jindřichův Hradec nebo jen lesík za Ivančicemi. Koleno mi slibuje, že stačí, když ho budu poslouchat a zastavím se, když bude potřebovat. A také když se budu soustředit na jiné věci než na počítání kilometrů. Pak prý dojdou, kam budu chtít. Zás tak úplně mu nevěřím - ale víím, že je dobrým parťákem na cestu.

Lesní víla s knížkou

Ve středu už se mi na výlet s batůžkem opravdu nechtělo. Pondělí navečer jsem po práci prohloumala – jaksi v úctě před svým kolenem - a v úterý jsem vyrazila ven jen proto, že jsem neměla doma stání. Pro lepší svědomí jsem si na záda hodila batůžek se sedmi kily a vyploužila se na Špilberk. Spíš jen proto, abych si pak zasloužila jednoho napěněného Hostana u nás na zahrádce.

V tu středu to však bylo doma po návratu z práce ještě prázdnější. Přiložila jsem si do batůžku 2 l vína a sklenici s červenou řepou. Měl by mít teď nejmíň deset – těžko se to odhaduje, když nevím, kolik je z pytlíku s práškem na praní usypáno.

Tak aspoň na tu Kraví Horu. Ale jdu jaksi zarputile, zpátky dolů se mi nechce. Nohy mě nesou opět dál do Wilsonova lesa, zase to vezmu přes Masarykovu čtvrť dolů. Ne, Špilberk dnes opravdu ne.

A v tom lese, představte si. Lavička a na ní nějaká holka. Čte si. Ale jak! Normálně se na lavičce čte s knížkou na klíně. A ona? Čte si s knížkou zdviženou před sebou, elegantně, sedí, a přitom jako by se vznášela, jak to proboha dělá? Jak to, že ji v té pozici nebolí ruce nebo záda? Kdyby si takhle četla na náměstí nebo v parku, podezřívala bych ji, že na svůj zjev okázale upozorňuje, ale tady, sama v lese?

Vnímám zdálky bílou plochu stránek. Když okolo ní procházím, celá uřícená s tím svým legračním napěchovaným batůžkem, jen po mně loupne okem. Nepřemýšlím nad tím, co je zač nebo co čte. Stejně jako ona zjevně neřeší, cože je to za divnou městskou turistku. Nad tím, co vidím, není třeba hloubat – je prostě krásná. Je tak štíhlá, že mě napadne, proč se místo čtení v lese nepromenáduje někde na přehlídkovém molu.

Tak vidíte. Ani jsem nemusela jít po poutní stezce, abych potkala vílu. Vůbec jsme spolu nemluvily, ale tím letmým pohledem mi sdělila, že krásné bytosti jsou na každé cestě. Třeba potkám krásné staré babizny. Nebo dokonce krásné babičky. Nebo stařečky. Víly i vílové jsou všude... nejen na poutických stezkách...

A to ani nevím, co vlastně četla. Určitě něco oduševnělého, co jiného by mohla číst lesní víla. Škoda, že už to nezjistím, ale co už. Byla krásná a jemná jak éter a to mi stačilo.

Den 1. – sobota 4.8.

Trasa: Brno – Ivančice (Anenský mlýn – chatka 4 km za Ivančicemi), cca 23 km, červená značka.

Jsem domluvená se synem, že mě zaveze do mého výchozího bodu. Zvolila jsem Anenský mlýn v údolí říčky Bobravy, kde silnice protíná modrou turistickou značku. Když přijdu k autu, Tom mě vítá slovy: „Mami. Tak ty sis to fakt nerozmyslela?“

Tak to už opravdu nešlo. I když, přiznám se, nějaký našeptavač – pochybovač ve mně mi dával trochu zabrat. Jeho nejoblíbenějšími argumenty byly odrhovačky typu: „Takhle sama! A ženská! Ani nevíš, co všechno se může stát! Zabloudíš. Zmokneš. Nenajdeš nocleh. Přijde bouřka a uhodí do tebe blesk. Někam spadneš. Zlomíš si nohu a nikdo tě nenajde. Přepadnou tě. Okradou tě. Znásilní tě! Zabijou tě!!!“

Mluvil podobně jako moje maminka, když jsem jí řekla o svých plánech. I když ona se omezila na ty první tři věty. Určitě ji stejně jako mého pochybovače napadaly všechny ty další možné hrůzy. Ba co víc, jistě měla ještě dalších pár návrhů, ale asi se bála je vyslovit. Když jsem jí na to odpověděla: „No a, tak umřu, no,“ jen si povzdechla - „tak ty to bereš takhle, no tak to se opravdu nedá nic dělat.“

Takže pochybovač ani dohromady s maminkou neuspěli a dokonce ani počasí mi nedalo záminku cestu zrušit nebo aspoň odložit. Co naplat, teď už sedím v autě, rozjíždíme se, kostky jsou vrženy. Trasa uvedená na internetu sice začíná někde v Brně-Modřicích, také bych mohla vyrazit přímo z domu, ale od Anenského mlýna se mi to zdá nejlepší. Ten kus do údolí Bobravy mám ujetý na kole a nechce se mi jít místy, které už znám, natožpak ztratit půlden pochodem přes město.

Když se blížíme k místu, odkud mám vyrazit, zalechtá mě v žaludku – taková šílenost! Tom se zeptá:

„A nechceš zavézt někam dál? Někam až do jižních Čech – a odtamtud si dělat výlety?“

Haha. Dostanu od něj ještě mrňavou dřevěnou lodičku pro štěstí a smějeme se, jak šikovná jsem turistka, jak se lopotím s upínáním hůlek kolem zápěstí.

„Však o nic nejde, ne? Neodcházím nikam do divočiny. Třeba se vrátím prvním autobusem,“ vtipkuju. Taky si samozřejmě myslím, že to tak klidně může dopadnout.

První úsek vede příjemným údolím, které se od Anenského mlýna brzy otevírá do malebné široké louky. U Radostického mlýna si dávám první přestávku a v Radosticích mi hodná paní na zahradě dolévá vodu do láhve – nejsem si jista, jestli dnes dojdu do Ivančic, tak pro všechny případy.

Brzy jsem zjistila, že nejenže nestačí jedna láhev, když člověk neví, jestli dojde do vesnice, ale taky že zásobování vodou je jednou z nejzásadnějších věcí při plánování jednotlivých úseků. Pořídila jsem si tedy hned následující den druhou láhev a když jsem věděla, že budu nocovat v lese a další půlden mě nečeká žádná obec, nesla jsem tři litry vody. Pocit, že mám to nejdůležitější, mi za tu zátěž stál, i když jsem vodu nikdy nespotřebovala všechnu. Musela jsem totiž počítat i s nějakým blouděním, protože má prostorová orientace není obyčejným handicapem – je handicapem katastrofálních rozměrů.

Však jsem také bloudila. Naštěstí nikdy ne až do úplného zoufalství. V mém případě jsem nevylučovala zoufalé půldenní motání se po lese, napojení na stezku úplně opačným směrem a podobně, ale v tomto ohledu ke mně byla cesta velmi milosrdná.

Jinak to však ani být nemohlo, že jsem zakufrovala hned ten první den. Marně jsem hledala červenou značku u radostické železniční zastávky. Přehlédla jsem rozcestník, vydala se špatným směrem a pak se motala sem a tam jak trouba po opuštěném nádražičku. A taky jsem si u toho motání říkala: jojo, to mi to pěkně začíná.

Jenže nepřehlédněte rozcestník, když je jeden na levé straně cesty a druhý na pravé. Dva rozcestníky na jednom místě, to člověku zamotá hlavu.

Ivančice se mi v sobotní pozdní odpoledne zdají nudné a ospalé – je to jen dojem, městečko jistě žije, ale pro mě má nachystanou klidnou tvář. Vcházím do kostela, v němž sedí několik starších lidí. Kněz v pokleku čelem k oltáři dokončuje modlitbu. Zapraskám do ticha suchými zipy na hůlkách, které jsem si zapomněla sundat, s lomozem odkládám batoh a usednu. Za zády tuším káravé pohledy. Kněz skončí modlitbu a odchází, nikdo však nevstává. Skončila mše, nebo teprve začne? Nikdo ani nehlesne. Cítím se trochu divně - jako bych tady neměla co pohledávat. Sedím v tom tichu asi čtvrt hodiny jako všichni ostatní... pak se pánu bohu

omluví, že musím jít dál, protože si musím najít místo na spaní a mé tempo není zrovna nejrychlejší. O obřadní liturgii nemám ponětí, ale napadne mě, že slovo mi mělo být pro tentokrát odepřeno. Ještě netuším, že takto bude z nějakých záhadných důvodů vypadat celá má cesta, a to i přes mou otevřenost k jejímu duchovnímu pojetí i k lidem samotným. Hlasatelé božího slova zády ke mně, liduprázdné stezky a několik andělů, asi tolik jako lidí v tom ivančickém kostele.

Po zastávce v místní hospodě na polévku a pivo vyrazím dál po červené značce. Jsem i po jednom pivu v tom horku otupělá a slibuji si, že tohle už příště neudělám – kofola bude určitě lepší.

Krajina za Ivančicemi kolem řeky Jihlavy je nepřívětivá, zarostlá a cesta je lemovaná starými průmyslovými stavbami. Co nejdřív z ní chci být venku, ale prostředí ani po pár kilometrech nemění svou nepřilíš malebnou tvář. Schyluje se nejen k večeru, ale i k bouřce – je nedýchatelné a obloha v dálce hrozí ztemnělými mraky. Je mi jasné, že musím najít přístřešek na spaní, pokud se nemám vydat na milost průtrži a bouřce.

Dělám si starosti, že bouřka přijde dřív, než něco najdu. Jediný přístřešek, který se mi za Ivančicemi nabídl, je rozestavěný domek. Spát na stavbě se mi příliš nechce, tak to risknu a jdu dál.

Nakonec opravdu, přece jen něco. Rozhodně žádná romantika, spíš právě naopak - v tu chvíli jsem však i za tohle opravdu vděčná. Podivná poslepovaná zanedbaná chatka, zahrádka zarostlá, povalující se láhve od alkoholu, pytel a nádoby s odpadky na zadní straně, rezavé roury v trávě. Zbytky chleba na stole na malé terásce, na níž se nesmyslně skví tři stará čalouněná křesla - jistě tady někdo pobývá, ale nejspíš to bude pořádný podivín. Setkání s ním by pravděpodobně nepatřilo k nejlepším zážitkům. Uklízím polena rozházená za chatkou a vytrhávám po celé zahradě hromady divoké trávy, která mi poslouží jako vystýlka místa na spaní v hlíně pod přesahující stříškou na zadní straně chatky. Když si rozkládám celtu, karimatku a spacák mezi brouky a škvory přecházející do všech stran, musím se docela přemlouvat a připomínat si, že nic lepšího nemám.

Všechny ty přípravy mi zabraly skoro hodinu a v tom vedru ze mě pot teče proudem.

Výsledek však stojí za to – neměla jsem moc na vybranou a tady jsem aspoň z jedné strany chráněná před nepřízní počasí. V té chvíli ještě nevím, že to nebude bouřka, která mi nedá spát.

Nemůžu usnout ani za nic. Stačí k tomu jediná nahlas vytrvale vrzající kobyłka, nesnesitelné dusno a později déšť. Ještě že bouřka šla stranou, mohlo to být horší. Pobíhající myši chrastící v břečťanu za mou hlavou k mému komfortu také rozhodně nepřispívají. Chvillemi trochu zaberu, ale jakmile to v břečťanu rychle zašustí, jsem vzhůru a představuji si, jaké to bude s myší ve spacáku.

Nejhorší je ale neurčitý tísnivý pocit, že na tom místě z nějakého důvodu není bezpečno. Nevím proč - je sobota v noci a majitel, který by tam chtěl strávit víkend, by tam už dávno byl. Nepříjemné tušení mě ale ne a ne pustit.

Ve tři ráno, když jsem asi na jedno oko trochu zabrala, mě náhle probouzí lomoz. Jako by někdo zkušel zámek na dveřích na straně chatky hned za rohem, kde ležím.

HRŮŮŮZA.

Asi na vteřinu mi krev v žilách nejdřív ztuhla a pak se rozpumpuje po celém těle tak, že jsem v mžiku zalitá potem. Bojím se pohnout a dokonce i dýchat. Jsem dokonale probraná z polospanku a vím, že se mi to nezdá - rachocení u dveří se ozve ještě několikrát, pak chvíli ticho a poté znovu. Další chvíli už jen nějaký šramot. Snažím se rozeznat, jestli venku nebo uvnitř, ale to se mi nedaří. Pak už jen ticho.

Co teď? Vešel někdo do chatky, nebo je ještě venku? Představuji si, co řeknu, až mě tento návštěvník – majitel či bezdomovec? – najde.

Třeba: „Dobrý večer, já jsem si tady jen tak lehla, nevadí vám to?“

Nebo: „Dobrý večer, víte, já jdu do jižních Čech a byla jsem unavená.“

Nebo třeba: „Dobrý večer. Já jsem Ladka Doubravová, ráda vás poznávám.“

Jasně je jen jedno – o tohle setkání určitě nestojím. Mám se tedy potichu sbalit, popadnout spacák, karimatku, bágl a celtu, a vyrazit do noci? Jenže celta hodně šustí, tu musím popadnout bez balení až jako poslední a mazat rychle pryč. Horečně přemýšlím, jak co poberu, až se mi z hlavy kouří.

„Uklidni se,“ řekne mi náhle jakýsi jiný, úplně klidný hlas v hlavě. „To je pěkná blbost, cos vymyslela. Neřeš věci dřív, než se stanou. Možná tam někdo je, ale neutíkej před svými vlastními představami. Zůstaň ležet a počkej. Buď přijde ten člověk nebo svítání. To bude moudřejší než jsi teď ty.“

No tohle. Hlavní slovo převzal nějaký klidný nebojácný předseda!

I přes jeho moudrou radu však strávám zbytek noci vzhůru s nastraženými ušima. O půl šesté začíná svítat, takže konečně můžu vstát, abych se podívala, jestli na dveřích visí zamčený zámeček. Potichu se vysoukám ze spacáku a opatrně nahlédnu za roh chatky. Zámeček tiše visí na svém místě. Uuuf. Ještě přední terasa – našlapuji co nejtíšeji a nahlédnu za další roh. Všimnu si jen dohořelé svíčky ležící na zemi. Uuuf!

Kus zmačkaného alobalu, který jsem nechala večer ležet na stole, je pryč. Hledám jej všude kolem, ale není tam. Vítr přece ani nezafoukal. Že by myši? Copak žerou alobal? Nějaké jiné zvíře? Nebo ho odnesl ten „pořádkumilovný“ pan domácí? Haha. Na okně stojí láhev s nedopitou vodou. Vůbec si nepamatuji, že by tam večer stála. A co ta svíčka vlastně? Marně se snažím vzpomenout si, jestli na stole nějaká svíčka byla. Vždyť jsem u něj na lavičce večer docela dlouho seděla. Prohlížela jsem si každý detail v okolí tak důkladně, jak jen to šlo, a přemýšlela o podivném majiteli... Co je to tady za matrix?

Nedovedu si to všechno vysvětlit, ale má úleva je obrovská. Vracím se do spacáku a konečně aspoň na pár hodin usínám. Ještě večer jsem měla v úmyslu nechat u chatky dopis s poděkováním za nocleh, ale ráno na takové srandičky nemám ani pomyslení. Nahonem sbalit věci, hodit do sebe trochu jídla a rychle pryč. Za takový nocleh děkovat nebudu, to po mně nemůže nikdo chtít. Jestli mě čekají podobné, mám se na co těšit. Tohle přece nemám zapotřebí, nebude lepší to zabalit a vrátit se domů???

Už se nikdy nedovím, kdo způsobil noční zvuky, jak zmizel kousek alobalu, jestli si někdo v noci poseděl u svíčky, nebo jak to bylo s vodou na okně. Na tom už ale nezáleží. Důležité je jen to, že ráno jsem na cestě zahrnula doprava a nenamířila si to zpátky k Ivančicím.

Den 2. – neděle 5.8.

Trasa: Ivančice – Mohelno (chatka 4 km za Ivančicemi – les 3 km za Mohelnem), cca 20 km, červená, modrá, cyklostezka.

Je hrozné vedro a už po pár metrech se koupu v potu. Cesta podél řeky je ale naštěstí asi 2-3 kilometry příjemná a pohodlná, tak si ji po bezesné noci užívám. Bohužel ne dlouho - brzy mě čeká první zrada na červené značce.

Mapka říká, že za chvíli přijde most, přes který se mám dostat na druhou stranu, takže když vidím, že za keři se cesta stočí k řece, zaraduju se, že Řeznovice už jsou za humny. Jo, zlatý

voči. Most nikde - k mému úžasu cesta z ničeho nic končí v řece! Jak to, vždyť je široká a pohodlná! Po chvíli pochopím – přes řeku přejíždí mladík na čtyřkolce.

Značka vede dál rovně po téměř nerozeznatelné zarostlé úzké pěšince do křovinatého lesíka. To však zdaleka není všechno. I pěšinka se brzy ztratí a zůstanou jen značky a obtížný skalnatý terén nad řekou zarostlý křovinami. Nevěřicně zírám na to, do čeho se mám vydat. „To si snad někdo dělá prdel!“ promítne se mi v hlavě Bartoškův výrok z festivalové znělky. Chvilí ještě přešlapuji... ale co naplat, jdu do toho.

Ještěže mám hůlky, o které se opírám na strmých úsecích. Prodírám se s karimatkou umístěnou napříč na báglu ztěžka mezi křovisky a modlím se, ať cesta neskončí úplně a nemusím se vracet zpátky. Nevím, jakou vzdálenost jsem urazila v tomto zdaleka nejtěžším úseku celé cesty - možná jen něco okolo sta metrů. Když však moje trápení skončilo a konečně se dostanu k mostu, připadá mi, že jsem se v tom vedru vyšťavila na celý den. Podle vrstevnic na mapce vím, že ten den si těžšího terénu ještě užiju, a taky je mi jasné, že mapky člověka na všechno nepřipraví; doufám však, že dalších skálolizeckých výkonů s těžkým báglem na zádech budu ušetřena. Ještě že můj parťák levé koleno zatím mlčí.

Konečně vcházím do vesnice. Potřebuji doplnit vodu, tak se rozhlížím na všechny strany, ale nikde nevidím živou duši. Budu tedy muset na někoho zazvonit. Vesnické pumpy už asi dávno nikde nefungují. Na své cestě jsem jich míjela několik, ale všechny byly zarostlé a zarezlé.

Procházím kolem románského kostelíka, který je otevřený. I zvenčí je vidět malá sakristie a v ní starší paní. Ještě nikdy jsem v sakristii nebyla, tak chvíli váhám, jestli vůbec můžu dovnitř. Pak si přece jen dovolím vstoupit, abych se paní zeptala na vodu. Co následuje, mě dojíhá. Je velmi ochotná a vypadá, že by se úplně rozdala. Spěchá, otevře skříň a vytáhne poloprázdnou petku ze skříně. Že zde prý vodu nemají, ale že mi tuhle ráda dá a donese si jinou. S díky trochu zahanbeně odmítám... můžu si přece nabrat jinde.

Dáváme se do řeči a paní se mě ptá na mé putování. Když jí řeknu o svých plánech, nechce se jí věřit, že se dá taková dálka ujít, a vyjadřuje svou starost o mě. Jako kdybych před sebou měla cestu pěšky kolem světa. Pak se hovor stočí na její práci kolem bohoslužeb a paní se mi svěřuje, že už se o přípravy na mše dlouho starat nebude, protože se již na tuto službu cítí stará. Je mi jí trochu líto. Nevypadá tak staře, ale působí opravdu vyčerpaně.

K tomu prý jakési mezilidské problémy mezi sloužícími knězi... je to možné, i tady? Má představa o idylickém církevním světě, v němž si všichni láskyplně odpouštějí – a kde žádné mezilidské konflikty neexistují, je pěkně praštěná. Však na ní taky netrvám. Prohlížím si bohoslužebné předměty a otevřenou skříň plnou kněžských a ministrantských obleků, a připadá mi, jako bych nahlížela do jakéhosi neznámého a tajemného světa. Napadne mě, že když už jsem uvnitř, můžu se zeptat na pana faráře. Nevím sice, proč vlastně, ale mám jakési nutkání promluvit si s ním aspoň krátce o své cestě. Možná abych se ujistila, že jsem se úplně nezbláznila. Třeba se mi dostane i požehnání?

„Jistěže, to on určitě rád udělá,“ říká ta hodná paní, „musíte jen chvilku počkat, je před bohoslužbou a on teprve přijede. Ale určitě vám požehnání dá.“

Poslechnu ji tedy a čekám. Paní má už všechno připraveno, tak si povídáme dál. Lidé se pomalu trousí do kostela a mladí ministranti, kteří mezitím vešli do místnosti, už jsou také oblečení. Farář však stále nikde. Začínám být trochu netrpělivá a po chvíli se mi zdá, že tady už nemám co dělat. Vždyť kněz asi přijede na poslední chvíli a stejně na mě nebude mít čas. Co mu tady, proboha, budu vlastně vykládat? Je nesmyslné dál čekat, mám před sebou dnes přece ještě dlouhou cestu a také ještě musím najít vodu. Paní mě přesvědčuje, ať ještě chvíli počkám, že už tady musí každou chvíli být, ale já už nemám stání.

„Opravdu už raději půjdu,“ říkám jí, „stejně nejsem křesťanka, tak to možná ani nejde, abych dostala požehnání?“

„Řeknu mu, aby se za vás pomodlil,“ slibuje mi ta dobrá duše. Ještě jí řeknu, jak se jmenuju, a srdečně se obejmeme na rozloučenou.

Třeba nemám myslet na to, kolik kilometrů mě ještě čeká, a mám být trpělivější. Jak dlouho má ale čekat člověk na požehnání a kdy se má starat o svou cestu? Kde je ta hranice, kdy se má člověk vzdát čekání, když do jeho života nepřichází to, co by si přál, a má začít jednat? Odpověď mi nikdo jiný než já sama nedá. A kdyby jen to. I když si odpověď dát dokážu, budu si v plynoucím času klást tutéž otázku znovu a znovu. Stále dokola, při každém dalším čekání, konání a odevzdávání, až do konce života.

Vodu si nabírám až po dalších třech kilometrech na zámku v Hrubšicích, tentokrát už do dvou lahví. Víím, že mě čeká další krkolonnější úsek podél řeky, a netuším, kde dnes skončím, takže se zde nechci příliš zdržovat. Právě se tady loučí skupina lidí po nějaké velké oslavě, nejspíš po svatbě. Když mě vedoucí kuchyně nechává napouštět vodu do lahví v obřím dřezu, směju se, že v zámecké kuchyni jsem poprvé v životě. A to už jsem dnes byla v sakristii. To ještě nevím, že další den se budu mít opravdu jako princezna na zámku.

Venku pak studuji své mapky pro další cestu. Sympatický pán, který postává opodál, mě osloví, jestli mi může nějak pomoci.

„No, víte, že možná jo? Můžete se prosím se mnou podívat na ty mapky, jestli to tady znáte? Ať víím, co mě čeká. Právě jsem prošla dost krkolonným úsekem a nerada bych se dostala do podobného.“

„Jó, já víím co myslíte, před Řeznovicemi okolo řeky, že? To znám. Tam je to opravdu blbý,“ přikyvuje s úsměvem.

Když mu ukazuji, že mám v plánu jít směrem k mohelenské přehradě po červené dál klikatě podél řeky, vrtí hlavou. Poradí mi, že jestli se chci vyhnout dalšímu těžšímu terénu, mám to vzít od Velké skály po cyklostezce přes Lhánice na Mohelno, odkud budu pokračovat po modré. Nehledě na to, že Mohelenská hadcová step, na kterou se prý jezdí dívat lidé z celé Evropy, stojí opravdu za to a byla by škoda ji vynechat.

Poprvé řeším, jak je to vlastně s trasou pro tuto pouť, kterou vytýčil nejspíš někdo, kdo ji sám ani nešel. Mám z této cesty sejít a jít kus po svém? Jen proto, že se mi nechce zůstat v údolí? Může si vůbec poutník volit cestu po svém? Neváhám dlouho a má odpověď zní – může. Nejen proto, že tato trasa není „oficiální“. Víím, že i s odbočením to pro mě nebude žádná procházka, a stejně ani na jednom z úseků nevím, co mě čeká. Kromě toho mi intuice našeptává poučení, které zní – plánovat je dobré, ale neváhej změnit trasu a dej na rady místních, kteří své prostředí znají.

Vůbec nelituji tohoto rozhodnutí, protože i tak dostávám do těla. Po idylickém nenáročném úseku v údolí se cesta za Templštnem zvedne prudce nahoru, jak odbočuje od řeky. Škrábu se do prudkého kopce a jsem vděčná, že se mohu opírat o hůlky – bez nich bych to zvládala mnohem hůř. Nahoře si vybírám svou odměnu - nádherný výhled do údolí nad vysokou skálou.

Pokračuji lesem pár kilometrů po vrstevnici po strmém svahu a oddechnu si, když se cesta zmírní. Právě to je ale chyták - moment, který přináší zmatky nejen na cestě. Když jdou věci jednoduše, člověk ztratí pozornost a přehlédne znamení. Jde se mi konečně pohodlně, zamyslím se, přestanu hlídat značku, a když se vzpamatují, červená je fuč.

Vracet se mi nechce, takže opět vytahuji mapku z ledvinky. Zlobím se sama na sebe. Tak já schválně sejdu z plánované trasy, abych pak nevědomky sešla i z té své, je to vůbec možné?

Opravdu jsem tak ztracený případ? Ano, jsem. V tomto ohledu je u mě prostě možné všechno. Nedávala jsem pozor na cestu. Jak ale zjišťuji z mapky, sešla jsem jaksi milosrdně. Ještě pár set metrů a pak bych měla narazit na cyklostezku, vzít to po ní doleva a po polňačce bych měla dojít do Mohelna. Tedy snad... Kdoví, jestli to čtu správně. Ve skutečnosti nevím, kde jsem se vlastně octla.

Uvědomuji si, že když nemám jistotu, že jdu správným směrem, nová cesta pro mě není výzvou, ale nepříjemnou starostí. Za chvíli mi opravdu cyklostezka protíná cestu. Uf. Ale úplně jista si přece jenom nejsem.

V místě, kde se krajina otevře, si rozložím celtu, vyzuju boty, projdu se v trávě, namažu si nohy a dám si kousek chleba a sekané, kterou mám ještě z domu. Odpočinek už opravdu potřebuji a užívám si ho - přece jen už mám dnes něco za sebou. Jen ta nejistota mi jej kazí... co když jsem úplně jinde, než si myslím? Nevěřím si, nepoznám to... skutečná krajina přece jen vypadá nějak jinak než na mapce, to pole na ní je někde jinde. Krouším hlavou sama nad sebou, jak jsem nemožná. Bez značek úplně neschopný slepec.

Až v momentě, kdy si řeknu „však ono to nějak dopadne,“ se najednou z lesa vynoří anděl - postarší žena s batůžkem. Kde se tady vzala? Celou dnešní cestu nikde ani noha a ona si tady vykračuje! Když se jí zeptám, paní mi ochotně poradí a potvrdí, že tudy opravdu dojdu do Mohelna. Ne že by mě úplně zachránila v nouzi, ale dala mi klid pro další kilometry. Že by všichni andělé byly starší ženy?

Další obec Lhánice a pak už rozžhavená polní cesta na Mohelno, které je už z dálky vidět. Je kolem třetí odpoledne a vedro začíná být nesnesitelné. Ploužím se se svým báglem jak hlemýžď s ulitou, nikde ani kousek stínu. V hlavě se mi vybaví vzpomínky na Španělsko s Kubou a připadám si, jako bych byla tam. Všechno vypadá téměř stejně, krajina i úmorná sluneční lázeň. S jedním velkým rozdílem - on tady není. Tehdy se o pár měsíců později do Španělska vrátil a do Santiaga došel, ale tu kapitolu napsal a zpracoval po svém...

Rozžhavený vlnící se vzduch vyvolává další vzpomínky na jedno z míst, kde jsme v podobném horku odpočívali. Srdce se mi sevře... jako by slunce samotné na mučení nestačilo. Vleču se a mám slunce i vzpomínek plné kecky... snažím se je zaplašit a nahradit představou stínu, velké studené kofoly a pořádného jídla, která jediná mě táhne dopředu.

Asi dvě stě metrů před vesnicí procházím kolem vysokého stohu, jehož stín mi nabízí odpočinek. Musela bych ale sejít kousek dolů přes příkop - to je nadlidský úkol. Těch pár set metrů do vesnice už přece musím dorazit. Nedorazím. Rozhodnu se pro chvíli stínu, sundám bágl a sednu si na něj. Vůbec nelituji. Pot ze mě jen leje, určitě jsem červená jako rak. Třeba mě ta chvílika stínu zachránila před kolapsem.

V malebném Mohelně si dávám vytouženou kofolu, polévku a řízek. Zahrádka je tak příjemná, že bych tady nejraději pro dnešek už zůstala. Ptám se na penzion, který tady opravdu nedaleko je, ale s tou představou si spíš jen zalaškuji.

Něco mě totiž žene dál. Chci si najít nocleh v lese a důvod je jediný – potřebuji v sobě překonat strach z toho, že to dopadne jako o předchozí noci, a setřást ze sebe její děs. Ledaže by se mi podařilo setkat se s farářem. To bych plán na nocování pod širákem ráda změnila. Přepírám si v umyvadle na toaletě restaurace aspoň tričko a ponožky, převlékám se a doufám, že nikdo nevstoupí dovnitř.

Fara je jen kousek od restaurace. Klepu na dveře, ale nikdo tam není. Tak nic... ale aspoň jsem to zkusila...

Protože jdu stále mimo značku, chci ten den ještě najít modrou a ujít ještě asi tři kilometry, po kterých má přijít les. Nakonec si jich však nandám ještě šest – ano, uhodli jste - tři úplně zbytečně jen proto, že jsem se z vesnice vydala špatným směrem. Škoda mluvit.

Nádhernou mohelenskou step v podvečer si však opravdu užívám – krajina zde je jedinečná a má velmi zvláštní atmosféru. Nikde jinde u nás jsem nic podobného neviděla. Škoda, že si ji nemůžu užít celou. Rozlehlá prostorná rovina vypadá jako náhorní pastvina někde v rumunských horách. Poutní stezka by měla vést tudy, napadá mě - je nesmysl, aby poutník pravděpodobně nejkrásnější úsek celé cesty minul.

Je krutou ironií, že se právě zde, na tak výjimečném místě, ve výhledu nacházejí chladicí věže dukovanské elektrárny. Kontrast mezi těmito obludami a tak unikátním kusem země ve mně vzbuzuje smutek a zároveň nezměrný úžas. Nakonec však s úctou přiznávám přírodě vítězství a přesah nad neutěšeným obrazem věží – ani ony nedokážou zázitek zcela znehodnotit.

Ztratím svým blouděním asi tři čtvrtě hodiny a vztekám se sama na sebe. A aby toho nebylo málo, v místě noclehu později zjišťuji, že jsem ztratila mapku s kouskem úseku na zítřek. Pořád vytahuji mapky z ledvinky sem a tam. Musela mi vypadnout a já si toho nevšimla. Tak dobře to mám vychytané - neaktuální mapky v batohu a ty aktuální pěkně stále po ruce – a klidně si jednu z nich vysypu. Proč si sama pořád způsobuji nějaké drobné problémy? Opravdu jsem v terénu tak nenapravitelně nemotorná? Nebo jen nepozorná? Ještě že ten ztracený úsek je aspoň krátký. Trochu si ho pamatuji, tak snad zítra bez problémů navážu na další mapku.

Odměnou za náročnou dnešní cestu je mi krásný les, kde je vhodných míst na spaní habaděj. Poprvé vymyslím, jak postavit improvizovaný přístřešek z cely. Opravdu si to užívám a povedený výsledek je mou druhou odměnou.

V noci pak poprvé v životě poslouchám dlouhé štěkání srnce do tmy v mé bezprostřední blízkosti. Je to tak zvláštní... jako celá noc. Okolo jedné mě vzbudí vítr a blýskající obloha. Bouřka je ještě daleko, ale nedovedu odhadnout, kdy dojde až sem. Raději vstanu, polootevřený přístřešek zbourám a celá se i s batohem zabalím do cely. Ležím a modlím se, ať jde bouřka stranou... a opravdu – po chvíli sleduji, jak blesky postupují jiným směrem. Měla jsem docela štěstí – s bouřkou už podruhé. To ještě nevím, jaké štěstí s bouřkou mě čeká zítra. Vstanu a potmě stříšku znovu postavím. Nespím sice už druhou noc a jsem hrozně unavená, ale zaplat'pánbůh za to - lepší štěkání srnce než rachocení zámku na dveřích.

Den 3. – pondělí 6.8.

Trasa: Mohelno – Hartvíkovice (les 3 km za Mohelnem – penzion U hájenky), 10 km. Modrá, žlutá, červená značka.

Vycházím asi ve tři čtvrtě na devět. První asi tři kilometry lesem se mi i přes nevyspání jde docela dobře. Když se však krajina otevře a stínu ubude, síly mi nečekaně začnou rychle ubývat. Vždyť jsem sotva vyšla, divím se - co budu dělat odpoledne? Cítím, že po třídním koupání v potu už budu dnes potřebovat střechu nad hlavou se sprchou, ale dělám si kvůli tomu trochu starosti. Pokud mám dnes totiž něco ujít, octnu se odpoledne v krkolomném terénu mimo civilizaci pod dalešickou přehradou, kudy červená vede.

Dnes, přestože je brzy dopoledne, je vedro snad nejhorší. Nahromaděná únava z kilometrů z prvních dvou dnů a obou téměř probdělých nocích mi to v tom horku dává pěkně sežrat. Prošla jsem dvěma vesnicemi a za Popůvkami už sotva pletu nohama. Mám opravdu dost, jsem úplně mimo. Mžitky před očima se mi sice nedělají, ale cítím, že tělo se ocitlo v jakémsi nenormálním stavu. Zdá se mi, že do další vesnice se snad nedovleču. Má jediná záchrana bude hospoda – jestli bude. Potřebuji studené pití místo své zteplané vody a najíst se. Tam se rozmyslím, co dál.

Konečně procházím Hartvíkovicemi... a vida, je tady penzion. Tady ale ne, říkám si, když se ploužím okolo něj. Co bych tady dělala - je sotva jedenáct hodin a něco musím ještě ujit. Utkví mi však nápis na vchodu – Recepce v restauraci. Ta je ještě o kus dál. Před ní ještě chvíli čekám, otevírají právě v jedenáct.

Konečně! S pocitem nádherné úlevy se skládám na židli na zastíněné terase. Za zeptání aspoň na cenu ubytování nic nedám, napadá mě.

„Tři stovky... jo, máme to volný,“ příkyvuje dobrosrdečný číšník. Pocit pohodlí se po jeho slovech prohloubí tak, že už nezaváhám ani vteřinu. Neslyším to sice ušima, ale všechny buňky mého těla svorně zaječí - „jóó, vem tóó!!!“. Když se na ubytování domluví, padám do takové pohody a bezstarostnosti, jako bych za sebou neměla něco přes padesát kilometrů, ale celou cestu.

Po obědě mi číšníkova kolegyně předává klíče a vyřizujeme platbu. „Budete tam úplně sama, nikdo tam není. Jen jedna rodina a ta odpoledne odjíždí, tak si to můžete užít sama pro sebe,“ povídá.

„Ohó, tak to je úžasné, to jste mi udělala radost,“ rozplývám se a představuji si, jak si tam chvíli odpočinu a pak možná sejdu dolů k přehradě (bez báglu!) a vykoupu se. Jaký krásný zbytek dne mě čeká!

„A taky tam máte na zahradě jezírko,“ pokračuje ta víla, „jsou v něm ryby, ale klidně se v něm můžete vykoupat, kdybyste chtěla.“ Cože! Jezírko na koupání! Jsem na vrcholu blaha. „V tom místě na koupání dole u přehrady je docela špinavá voda, tady to budete mít určitě lepší,“ dodává ještě.

Za chvíli už v pokoji s úlevou shodím batoh na křeslo. Těším se, jak se v jezírku svlažím. Představuji si sice jen zarostlou vodní nádržku s bahnem a s vodou po pás, ale ta představa mi pranic nevadí.

Když však vejdu do zahrady za domem, připadám si jak v jiném světě. Penzion je uvnitř docela obyčejný, vybavený tak akorát, sociální zařízení je trochu zastaralé, takže čekám, že i zahrada bude působit podobně. Je to ale přesně naopak – zahrada je nádherná. Útulná, pěstěná, s hustým střiženým trávníkem a s citlivě rozmístěnými rostlinami a květinami. Jezírko je dost velké na to, aby se v něm dalo zaplavat, a má dokonce nejen jakýsi malý umělý vodopád, ale i vodotrysk, který svým šplouchavým zvukem přispívá k uklidňující a pohodové atmosféře celého prostředí. Pohodlnému dřevěnému molu na ležení se už ani nedivím. Když však ve vodě spatřím několik krásných pestrobarevných ryb, valím oči jak Alenka v říši divů. Přeměňuji se ze zbídačelé poutnice na princeznu na zámku!

Voda v jezírku je živou vodou a já se po koupeli cítím jako znovuzrozená. Opět se mi v hlavě vynořuje cosi jako poučení – poslouvej, co ti říká tělo, i když se ti zdá, že jsi neušla dost kilometrů. Jako bych to nevěděla už od kolene, že.

S barevnými rybkami si zaplavu hned několikrát a mezitím se opaluji, vyperu a usuším si všechny věci. V místním smíšeném obchůdku si pak kupuji trochu dalšího jídla na cestu a na snídani a víno na večerní posezení na zahradě. Mají zde dokonce pevnou papírovou obálku dost velkou na to, abych v ní poslala domů vaříč, ešus a jídlo, které jsem měla na vaření. To už jsem rozhodnutá, že si vystačím se studeným jídlem a občas s něčím v restauraci, a smířená s tím, že až se někde budu klepat v lese zimou a toužit po teplém čaji nebo polévce, mám prostě smůlu. Vchod na poštu je hned vedle vchodu do penzionu. Požehnání od faráře se mi nedostalo, ale ten den jakoby byl každý můj úmysl a každý krok, který chci udělat, posvěcený někým, jehož moc je mnohem, mnohem větší.

Jezírkem a nádherným odpolednem mé štěstí ale nekončí. Když mě večer za zahrady děšť zažene dovnitř a já sleduji nekonečné proudy vody valící se pode mnou po silnici osvětlované

blesky doprovázené hromobitím, spatřím se, jak sedím schoulená v celtě bičované prudkým deštěm někde v lese pod stromem. Tiše děkuji bohu, že se tento scénář v tomto světě nestal. Ten den, přestože to tak zpočátku nevypadalo, mi cesta ukázala svou nejmilosrdnější tvář za celou dobu poutě. Díky tomu, že jsem poslechla svou únavu. Ne snad jen proto, že jsem odpočinek opravdu potřebovala - hlavně však proto, že nemít střechu nad hlavou, mohla jsem to schytat tak, že by mě nejspíš chuť na pokračování v cestě přešla – pokud ne hůř. Bouřky a průtrž mračen byly o této noci nejhorší v celém Česku a touto nocí také skončily. Kuba je ten večer se mnou. Setřást ze sebe Jakuba na svatojakubské cestě... nemůžu, ani kdybych chtěla.

Den 4. – úterý 7.8.

Trasa: Hartvíkovice – Třebíč (penzion U hájenky – les za Řípovem za Třebíčí), 22 km.
Cyklostezka, červená značka.

Jak se mi nechce zpátky do sevřeného údolí kolem Dalešické přehrady! Má příšerná nálada po ránu neočekávaně kontrastuje s předchozím dnem. Vzduch i obloha jsou pročištěné a dusné vedro a bouřky jsou pryč, ale já v pořádku nejsem. Zase tolik se tomu nedivím – ani noc na zámku a v bezpečí mi totiž nepřinesla vytoužený spánek. Věděla jsem, že jestli na cestě můžu očekávat nějaký problém, bude jím má nespavost, tak nevyzpytatelná a vytrvalá i v mém běžném životě. Nespavost, která dokáže z následujícího dne udělat beztvárovou placku z husté šedé mlhy. Tentokrát ji přičítám silným dojmům z cesty a nočním bouřkám a vím jediné – tři bezesné noci za sebou jsou maximem – dnešek nějak vydržím a o dnešní spánek si nemusím dělat starosti – odpadnu vyčerpáním a jestli neusnu, tak prostě umřu a bude klid.

Jsem rozhodnutá, že do údolí už nejdu, ať je třeba úsek okolo přehrady jakkoliv hezký a ať vytýčená trasa dostane jakkoliv na frak. Chci otevřenou krajinu, prostor, vítr, chci vidět roztroušené lesíky v dálce, chci vidět na všechny strany a ne jen na dvě, chci vidět slunce a mraky a ne stinný les. Možná se ošidím o hezký úsek, ale to je mi jedno. Když pak vyrazím vrchem po cyklostezce směrem na Koněšín, procházím rozlehlou krajinou a svěží vítr mě hladí po tváři, cítím, jak mě ta krajina do sebe doslova vpíjí, má nálada se rázem mění a já si blahorečím za své rozhodnutí. Trasa vede po úzké silničce, po které nic nejezdí, a krásná polní cesta mě odmění utrženou kukuřicí ke svačině. Takto zvolená stezka směrem do Vladislavi, kde se zase napojím na červenou, mi dává smysl. Zkrátí mi cestu celkově možná až o deset kilometrů, ale nemám pocit, že ji nějak šidím. Zvláště když je mi na ní tak dobře.

Přicházím na to, že poutní cesta není a neměla by být cestou turistickou. Poutník nejde proto, aby obdivoval krásy přírody na krkolomných stezkách a přidával si kvůli tomu kilometry. I když by samozřejmě bez toho, aniž by přírodu vnímal, byl jejich pouhým polykačem. Poutní cesta není výlet, čundr nebo procházka. Cesta, která má duchovní cíl, by měla být stezkou ne se křečovitě držící pouze běžných turistických značek – měla by být trasou přirozenou. V našich podmínkách snad nakombinovanou z turistických tras i cyklostezek, které jsou automobilovým provozem poznamenané buď jen málo nebo vůbec.

Takto jsem aspoň svou českou pouť pojala já - jinak řečeno přizpůsobila jsem ji svému naturelu a tomu, co mi sama cesta nabízela během samotného putování. Samozřejmě však toto pojetí nikomu v žádném případě nevnucuji. Svou roli hrálo i to, že tato vytýčená trasa je zatím pouze tipem a jakýmsi teoretickým návrhem, jak jsem to aspoň cítila. Musím říci, že

jsem se pak při volbě každodenních tras cítila svobodnější, aniž bych měla pocit, že se něčemu zpronevřuji.

První polovina cesty mě příjemně psychicky osvěží, ale stejně ještě jednou musím zpátky dolů k řece Jihlavě ve Vladislavi. Tam si dávám kafe a pokračuji v cestě. Její druhá polovina ten den již tak idylická není – jak jinak u řeky.

Asi jde pouze o můj dojem a samozřejmě to neplatí obecně, ale na této cestě to tak prostě je – stezek kolem řeky mám plné zuby. V údolí se cítím stísněně a cesty kolem řeky a později i kolem rybníků se jako pohodlné jen tváří – často jsou hodně zarostlé a obtížně průchodné a značení místy nevyzpytatelné.

Tak tomu je i zde – v jednu chvíli se stezka najednou úplně ztratí, přestože jinak je viditelně značená. Jak se mi nechce značku opustit, skončím v kopřivách, houštinách a bahně. Po chvíli jsem celá poškrábaná a musím se se skřípěním zubů vrátit. Naštěstí se tentokrát nemůžu ztratit, to vím, směr je jednoduchý – přímo na Třebíč mezi silnicí a železnicí. Jdu tedy pár kilometrů po louce, po níž vede široká vyšlapaná cesta. Tady už mi přece nic nehrozí.

Jenže ouha. Na začátku Třebíče nemůžu značku najít, ať hledám jak hledám, a musím tedy pokračovat bez ní. Nevadí, do města se přece nějak dostanu. Musím po frekventované silnici, jinak to nejde, ale hlavně že už jsem tady! Ochotný číšník v restauraci u silnice se mnou nad mapkou stráví asi čtvrt hodiny. Poradí mi, kudy se mám vydat do centra a posílá mě správným směrem. Konečně zase červená...

Na náměstí si kupuji tabák a pro jistotu vybírám z bankomatu ještě trochu peněz. Pro všechny případy - co když se ubytuji v hotelu, u mě člověk nikdy neví. Je tady ale mumraj a plno lidí a moc se mi nechce v Třebíči zůstat přes noc. Raději se chci dostat za město a být zase v přírodě. Na cestu si kupuji kebab, který je tak velký, že vím, že pro ten den mám večeři vyřešenou. Jsou asi čtyři hodiny a času na hledání noclehu mám dost.

Pořád si nejsem jista, jestli se mám vydat až k Padrtovu mlýnu. Zacházet si nahoru až k němu, když to není nutné, se mi opět zdá nesmyslné. Červená mě zavede do Řípova a tam můžu ze značky sejít – vede odtamtud úzká silnička do Červené Hospody. To bude ono, rozhodnu se pro další den. Zítra sice budu muset jít kousek po silnici, ale tento směr se mi zdá logičtější a přímější.

Maličký Řípoval je krásný – pár starovesnických domků jak z pohádky, které bych tak blízko města nečekala. Nejraději bych tady někde zůstala. V jednom z nich je malá soukromá rodinná hospůdka - zahrádka na dvorku s pouhými třemi stoly, kde sedí pár štamgastů. Zastavuji se tady - tomuto se nedá odolat. Objednám si kafe a dám se do řeči s párem majitelů, kteří jsou na osamělou turistku zvědaví. Je tady tak hezky, že bych klidně přespala na tomhle dvorku. Pan domácí se ale směje - to prý by mu žena dala! Jeho žena sedí vedle mě a příkyvuje, ale směje se taky. Posílají mě do nedalekého kempu, který je odtud jen asi šestset metrů zpátky a kde bych se mohla ubytovat v chatce. To zní hodně lákavě. Má to však jeden háček – kemp je u řeky, ke které se mi už nechce ani za nic.

Říkám jim, že pokud v lese nenajdu dobré místo na spaní, vrátit se můžu vždycky. Času dost, vždyť je teprve pět. Dívají se na mě trochu jak na blázna, ale to mi vůbec nevadí. Beru si od nich ještě zásobu vody na noc a loučím se. „Tak šťastnou cestu. A dobrou noc!“ směje se majitel, když mi podává naplněné láhve.

Udělal jsem dobře. Místo, které jsem našla, nemůže být lepší. Takové už asi nenajdu, napadne mě, a také je to pravda. Kráčím vysokou měkkou trávou mezi stromy na kraji lesa, odkud je dokonce prostorný výhled, dost daleko od silnice. Auta sice slyším, ale vůbec mě neruší. Stromy jsou u sebe v ideální vzdálenosti pro postavení přístřešku.

Shodím bágel z ramen a dlouho pečlivě vybírám ten nejlepší pelíšek. Víím, že dnes už bouřka nepříjde, vzduch je tak čerstvý a příjemný. Dávám si na budování noclehu opravdu záležet – najít místo a klacíky, postavit přístřešek a vybalit všechny věci mi zabírá skoro hodinu. S uspokojením si pak prohlížím výsledek a nakonec na ten povedený dortík ještě nasadím třešničku - stříšku podepřu hůlkami, takže pod ní můžu dokonce i velmi pohodlně sedět. Ošetřím si nohy, namažu se repelentem, studuji mapku na zítřek, balím cigárka a chvíli píšu. Tolik práce - člověk by řekl, že se bude po utáboření nudit, ale je to přesně naopak. A to ani nemusím po obřím kebabu chystat a jíst večeri. Ještě pár smsek a pak už nedělám nic. Ležím opřená o bágel, popíjím svou trošku rumu a kofolu, co mi zbyla z Třebíče, pokuřuju a pomalu se stmívá. Víčka mi sama padají a únava je tak velká, že přechází až do blaženosti. Ráno jsem měla pravdu – dnes se o svůj spánek bát nemusím.

Den 5. - středa 8.8.

Trasa: Třebíč – Želetava (les za Řípovem – dětský tábor Havlišův mlýn), 23 km. Silnice, modrá značka.

Cesta po silnici do Čechočovic není sice úplně příjemná, ale není to tak zlé. Když dojdu až sem, procházím částí, která vypadá trochu jako velké staveniště. Člověk by něco takového čekal spíš v Řípově přilepeném na Třebíč, ale tady, tak daleko od ní? Že by satelit na zelené louce? Všude jsou tu poházené rozestavěné domky. Starousedlosti jsou asi mimo mou trasu a možná je ta obec malebná, ale tady to vypadá, jako by se novostavby chystaly za pár let pohltnout celou vesnici.

Přecházím nechráněný železniční přejezd a netuším, že ve vteřině přijde zážitek. Hlasitý zvonek začne klinkat nad mou hlavou zrovna ve chvíli, kdy vstoupím na koleje. Lekla jsem se tak, že se mi zlomek vteřiny zdá, že jsem vstoupila přímo vlaku do cesty. Úplně psycho! No tohle! Sama sobě se musím smát.

Při cestě dolů s kopce se přede mnou objeví nějaké podivné rekreační středisko – obří lanová stavba, chatky, ubytovna – podle cedule nějaké adventure centrum. Aha – tak zde se vyžívají novodobí dobrodruzi, kteří si hrají na vojáky. Tak snad vyvážnu z případného setkání s nimi bez škrábnutí.

Taky na jednu skupinku v lese po chvíli narazím – jsou oblečení do maskáčů, zrovna svačí a na zemi vedle sebe mají odložené samopaly. Vypadají dost vážně. Nejspíš jsou zrovna ve válce a všude okolo se to určitě přímo hemží nepřáteli. Jen jeden z nich mě pozdraví, ale ostatní se tváří, jako by to byl jejich rajón, kde ať už turistka nebo poutnice nemá co pohledávat.

Taky že to opravdu málem schytám – ujdou ještě asi půl kilometru, když tu se z lesa náhle vynoří postava ozbrojence vybavená maskovacím křovím za hlavou. Lekne se mě stejně jako já jeho, škubne samopalem a zamíří na mě. „Na mě ne, já jsem civil!“ zvolám na něj napůl vylekaně a napůl pobaveně. Sice to do mě nenapálí, ale taky ani nehlesne a dál si drží svůj strnulý sveřepý výraz ve tváři - asi aby se neprozradil.

Ten den nad mou hlavou také téměř polovinu cesty létají hlučné stíhačky. Ty jsou na rozdíl od samopalů opravdové a pilně hlídají můj vzdušný prostor. Ještě že tak! Aspoň nad hlavou mám bezpečno, když už není bezpečno v lese. Ty řvoucí stíhačky mě opravdu uklidňují.

Abych se nenudila na další cestě, ani dnes nejsem ušetřena lapálií se značkou. Jinak tomu být nemůže - nesrozumitelné nebo nedostatečné značení a mizející stezky v kombinaci s mou děsivou orientační neschopností jsou zárukou, že mám o dobrodružství postaráno každý den. Tentokrát si se mnou pohraje modrá. Vede mě pro krásné a pohodlné široké lesní cestě, když tu náhle zabočí ostře doleva do prudkého kopce. V hlavě se mi znovu vybaví Bartůšek z festivalové znělky. Tentokrát mám na ten výrok nezpochybnitelný nárok. Co je tohle za nesmysl? Vytahuji mapku - vždyť ta nic takového neukazuje! Váhám, ale přece jen značka je značka a já z ní mám respekt. Nakonec poslušně klapu nahoru po ní a jen se lítostivě ohlédnu po té krásné nekomplikované cestě. Snad se na tebe brzy vrátím, říkám jí na rozloučenou. Škrábu se nahoru asi dvěstě metrů a jsem zvědavá, co tohle prudké odbočení znamená. Nahoře pochopím - Mařenka. Na mapě je takto pojmenovaný kopec a jak vidím, zde nahoře se zrovna staví rozhledna. Asi se taky bude jmenovat Mařenka. Chvilí na to staveniště nevěřicně zírám a pak, pěkně nabroušená, pokračuji po modré - jak jinak, zase prudce dolů. V duchu zuřím. Turisto či poutníku, na mapce to nemáš a jdeš si za svým cílem, ale marš na rozestavěnou rozhlednu, ať chceš nebo ne. No, hlavně že se aspoň vracím na tu příjemnou širokou cestu.

Ale kdeže. Když sejdu z kopce, octnu se na křižovatce, kde musím modrou opět hledat. Ano, je tady, byla jen schovaná za větvemi. Jenže vede úplně jiným směrem, než ukazuje mapka. To se opravdu orientuji tak hrozně, nebo jsem se už úplně zbláznila? Nebo to tady snad nějakí pilní soudruzi přeznačkovali? Moje rozladění roste. Opět však, co mi zbývá, musím se modré držet. Díky milovníkům Mařenky jsem tady v tom lese zamotaná a dezorientovaná. Teď je mi mapka úplně na nic a já se musím spolehnout jen na soudruhy.

Zdá se, že chybu neudělali - modrá mě nakonec vyvádí z lesa na příjemnou polní cestu, z níž je už z dálky vidět Želetava. Musí to být ona, nic tak velkého poblíž není. Ale ne!!! Opět doleva, próóóč, vždyť leží přede mnou! Kde to proboha jsem, neoctla jsem se v nějaké hře? Uf. Nakonec i přes všechny štrapáce těmi oblouky do svého dnešního cíle, jak si naivně myslím, šťastně dorazím. Obec proslavená svými sýry bude mít určitě pár pěkných penzionků. Kvůli tomu se také dnes vleču až sem.

Jako by mě má napruženost neměla už dnes pustit ze spárů, Želetava mě překvapí svou nemalebností. Taková hnusná díra, říkám si, jak jsem ještě našťvaná na tu modrou. Jistě tak nevypadá celá, ale v části, kterou procházím, není snad nic udržované, stavby jsou rozházené sem a tam, nikde žádné uspořádání. Však se mi Želetava za ty nadávky taky pěkně odvděčí, jak zjistím později.

Přicházím na jakési náměstíčko s autobusovým nádražím. Můj pohled přitáhne honosný nápis Restaurant a hotel Turek. Budova je nevhledná jako všechno okolo. Ptám se místní paní na penzion, ale ta jen vrtí hlavou. Kdepak, tady nic takového není, o tom by prý určitě věděla. Možná je a ona o tom přece jen neví, ale co naplat. Jsem tak utmácená, že dál už hledat nebudu.

To jsem dopadla, jsem vděčná za hnusný hotýlek u silnice, napadne mě. A to ještě netuším, že ani hotýlek se nekoná.

„Kdepak,“ vrtí hlavou servírka stejně jako ta paní, „my už tady nebytováváme.“ Nechci tomu věřit, vždyť už dnes nemám sílu na další cestu! Vysvětluji jí svou situaci a chvíli se ji snažím přemlouvat, jestli by mě tam přece jenom nemohla nechat přespat někde na zemi. Ne, nemohla, bohužel.

Náhle mi do hlavy skočí spásná myšlenka. Farář přece! Rovnou se jí na něj zeptám.

„Jo, možná tady je, viděla jsem ho dnes s kamarádama motorkářema,“ přikyvuje servírka.

Tak kamarádi motorkáři? To by mohlo být to pravé pro dnešek, farář volnomyšlenkář, zaraduju se. Když zde žádná jiná možnost není, třeba dnes konečně dojde k přenocování na faře? Jinak to být ani nemůže, ne?

Mám na něj dokonce číslo, tak to zkusím. Nebere to, ale za chvíli mi volá zpátky. Diví se, kdo mi tohle číslo dal, tak vysvětluji, z jakých důvodů jsem si ho našla na internetu. Popisují, kdo a co jsem, o cestě za svatým Jakubem, a že nemám pro dnešek nocleh. Tak jestli by nebyl tak moc hodný a jestli by to tedy nešlo přespat někde na faře alespoň na zemi, že vůbec nic jiného nepotřebuji.

„Jó, tak to bohužel nepůjde, já už nejsem v Želetavě a dnes ani nebudu, mám na starosti ještě jiné farnosti.“

Jaj. Radost z toho, že jsem faráře sehnala, se pomalu rozplývá. Ještě však neztrácím naději a zkusím, jestli se to tedy nedá domluvit u někoho přes někoho nebo jakkoliv kdekoliv, prostě doslova žadoním o pomoc.

„Měla jste zavolat tak týden dopředu, to by určitě šlo, mohl jsem se podle toho nějak zařídit.“

„Jo, to máte samozřejmě pravdu, jenže víte... já nevím, kam který den dojdu.“

„Tak to vám bohužel opravdu nepomůžu. Ale víte co? Napadá mě ještě jedna věc...“

Kamarádi motorkáři, bleskne mi hlavou, no jasně!

„... jestli jste u Turka, tak tam hned vedle je autobusové nádraží. Tak si honem rychle běžte zjistit, dokud to ještě jezdí, jestli se dostanete třeba do Moravských Budějovic. Tam byste mohla nějaké ubytování najít, to máte úplně nejlepší. Nebo možná ještě něco pojede rovnou do Telče.“

Tak do Telče. Právě tam chci dojít zítra. Pan farář posílá poutnici na autobus! No jistě, to dá rozum, proč se vlastně trmácím z Brna do Hradce, když jsem mohla jet celou cestu autobusem! Pan farář mě opravdu rozveselil. To sice nic nemění na mé neveselé situaci, ale absurdní věci jsou aspoň někdy k zasmání.

Rozloučím se a vyjdu před hotel. Pobavení mě neopouští – když to říká pan farář, tak ho přece musím poslechnout, ne? Prostě se na ten autobus půjdu podívat a hotovo. Co mi taky zbývá... do Moravských Budějovic se samozřejmě nechystám, ale třeba aspoň kousek směrem na Telč popojedu. Opravdu už sotva stojím na nohou.

Chvíli se motám po opuštěném nádraží a zkoumám jízdni řády. Řidič poloprázdného autobusu na mě z okýnka volá k jednomu ze stojanů - „paní, tam už dnes nic! Dnes už jenom do Studený!“

„Aha, tak děkuju. Do Studený nechci.“

Dívá se na mě zvědavě a čeká, co udělám.

„Nějak to dopadne,“ zavolám na něj. Trochu nevěřičně hledí, jak vyrážím po silnici směrem na Telč.

Jsem utrmácená až běda, ale kupodivu si žádné velké obavy opravdu nepřipouštím. A to i přesto, že mapka žádné valné možnosti pro spaní pod širákem neslibuje. Vím totiž, že jsem pro hledání noclehu v tomto divném místě udělala, co bylo v mých silách, a cítím jakousi odevzdanost osudu. Musím dál, i když už se mi ani trochu nechce a nohy bolí, ale co naplat. Jestli po pár kilometrech v okolních lesících nic nenajdu, budu se pak muset vrátit na silnici a zkusit stopovat. Je pět hodin, to ještě není tak zlé...

Sbohem, Želetavo, ty zaostalá vesnice... no jo, promiň. Prskala jsem na tebe, tak jsi mi to pěkně nandala.

Chvíli se vleču ještě po silnici, než mě značka svede na pěšinu kolem rybníků a do lesíka. Necítím se tady dobře, je to tady zarostlé a jakési divoké. Rozhlížím se po vhodném pelišku na spaní, avšak nenacházím ani kousek místa, kde bych mohla rozložit své malé útočiště.

Asi po třech kilometrech, kdy už se pomalu opět blížím k silnici a směřuji se se stopem, se přede mnou náhle vynoří velký statek. Havlišův mlýn. Když kolem něj procházím, všimnu si páru zaparkovaných aut. Že bych se tady zkusila zeptat? Přicházím blíž, cesta vede do velkého areálu s dřevěnými chatkami. Chatky! Spousta chatek, tábor! Tady se snad upíchnu, zahoří ve mně jiskřička naděje. Vcházím do areálu, ale nikde ani noha. Zaklepu na jakési dveře nízké budovy, zkusím je, ale jsou zamčené. Vypadá to tu jak po vymření; to je divné, vždyť na šňůrách visí trička a ručníky.

Konečně najdu dveře, které jsou otevřené. Vejdu dovnitř a s pocity vetřelce se plížím chodbou k jídelně – ano, cítím se jako nezvaný host, protože jím taky jsem.

Ale zde v jídelně, opravdu, sláva nazdar výletu - živí lidé! Kuchařky za okýnkem a jejich mladý pomocník ke mně překvapeně vzhlednou.

Když jim krátce vysvětlím, co hledám, jedna z kuchařek se mě k mému překvapení hned ochotně ujme. Nezvaný vetřelec se v mžiku mění ve vítaného hosta. Srdečná kuchařka vesele říká, že ubytování určitě bude možné, že mi sežene hlavního vedoucího. Ať si prý jen na chvíli sednu a počkám. A jestli mi prý může udělat kafe!

Ani tomu nemůžu uvěřit - že jsem se, celá utrmácená, po potyčce s potměšilými soudruhy značkaři, po nedobytné Želetavě a krajině rybníků octla na tak útulném místě, v tak teplé a laskavé náruči.

Na vedoucího čekám asi půl hodiny, takže ve mně ještě chvíli hlodá nejistota. Co když bude jiného druhu než tato víla, už ani nevím kolikátá v pořadí?

Ale ne, naštěstí není. Když přijde, vypadá velmi ochotně. I tak ale vyhráno ještě nemám, říká, že pokud ví, žádný volný pokoj nemají. Chatku určitě ne, je tady teď sice prázdná, ale děti se za chvíli vrátí z celodenního výletu. Snad to vyjde aspoň na zemi, utěšuji se v duchu, když odchází zjistit situaci.

„Tak máte štěstí! Jeden volný pokojík tam vpředu opravdu máme. Pojdte se mnou,“ sděluje mi za chvíli dobrou zprávu. Jeden jediný pokojík, no páni!

Po sprše v umývárně si užívám soukromí v pokoji jak v nejlepším hotelu. Servírují si hovězí ve vlastní šťávě s chlebem. Sice nic moc, ale jednou za dvacet let se to dá. Když jdu pak do jídelny vrátit hrnek od kafe, děti, které se mezitím vrátily z celodenního výletu, už jsou po večeři.

„Dejte si těstoviny, plno nám toho zbylo,“ nabízí mi ta dobrá duše. Mumlám něco o tom, že už jsem jedla, ale ona ani nečeká na mou odpověď, hned bere talíř do ruky, velkou naběračkou do něj hodí hromadu těstovin s dušenými drůbežími játry a postaví ho přede mě. Samozřejmě nemohu odmítnout, na to nemám srdce - taková pochoutka po mé ubohé konzervě. A protože žaludek už svou dávku dostal, za chvíli mám břicho nacpané k prasknutí. Pan vedoucí má na přední straně budovy malý bufet, který obstarává jeho žena. A tam, světe div se – čepované pivo. Na dětském táboře. Vesmír je ke mně v závěru dne tak přívětivý, že už se nedivím ničemu.

Rozhovor s oběma

„Óóó, jak jsi hodné, milé koleno, že tak bez protestů šlapeš i bez bandáže,“ rozplývala jsem se ještě někdy v úterý. Každý den jsem ho takto chvalořečila, zasloužilo si to. Nechtěla jsem ho bandáží ještě více oslabovat a vůbec jsem nečekala, že bude tak dobře držet. Koleno na to neříkalo nic - možná šlo se zařátými zuby a nemohlo mluvit. Pochtivě jsem ho každý den mazala francovkovým gelem. To právě taky, ale to jen spíš tak mimochodem malou troškou,

aby neřeklo. Ale ono řeklo. Jak jsem dělala ťuťuňu na to levé, vůbec jsem si nevšimla, že se právě začíná kabonit.

„Tak, a teď už toho mám tak akorát dost,“ ozvalo se právě najednou někdy ve středu.

„Ale ale, kdo to tu mluví?“ podivila jsem se. „Něco se ti nelíbí?“

„To si piš,“ odseklo nakvašeně. „Mám toho plné zuby!“

„Ale no tak, čeho, prosímte? Vždyť jsi úplně zdravé!“

„Jo táák, já jsem úplně zdravé. Tak jestli chceš, abych takové zůstalo, tak mi přestaň dávat takovou nakládačku.“

„Jakou nakládačku? Podívej se na chudáka levé, jak hezky šlape, tolikrát pochroumané a operované a ani slůvkem si nestěžuje!“

„Chudáček. Aby ses z něho nepodělala.“ Ajaj. Je fakt naštvané.

„Nóó... nesete přece obě stejně, ne?“

„To je právě to – neneseme. Ty nevidíš, jak se ulejš? Teda vlastně jak ty mu ulevuješ?“

„Ale vždyť přece nekulhám, jak mu teda můžu ulevovat?“

„To si jen myslíš. Vidět to není, ale já musím vždycky zabrat víc. Je to tak jemné, že o tom ani nevíš. A mě už to nebaví. Než se něco zvrtně, vždycky je to tak jemné, že to vy lidi nevnímáte.“

„Aha, no, něco na tom asi bude. Co ty, levé, mlčíš, jak se šlape tobě?“

„Ále, jde to, makám jak ďas, díky za optání.“

Než jsem stačila zareagovat, právě se na svého parťáka obořilo: „Bodejt' by se ti nešlapalo dobře, ty rozmazlenče. Chud'ánku operovaný.“

„Hele, a co mám jako dělat? Tebe drží větší sval, tak co skuhráš?“

„Koukej zabrat víc, ty ulejšáku!“

Zhrozila jsem se. „No tak, zbláznili jste, vy dva? To mi tak ještě scházelo, rozeštvaný kolena! Nehádejte se mi tady, ano? Domluvit se musíme všichni. Jinak nikam nedojdem.“

Obě kolena zmlkla. Ne že bych jim viděla přímo do obličejů, ale řekla bych, že si vyměnila nabroušené pohledy. Slíbila jsem jim, že se domluví ještě s rukama a s hůlkama, jestli by nemohly trošku přidat.

Snažili jsme se tedy svorně všichni. Právě už však brblat a bolet ani přes bandážování, mazání, rozmazlování a přemlouvání až do konce cesty nepřestalo. Má asi hodně tvrdou palici. V každém případě se ale s levým nakonec smířili, protože když jsem pak v Brně začala zase chodit pěšky do práce, ještě asi týden se oba kumpáni ozývali střídavě. Přestože nesli jen mě a kabelku.

Den 6. - čtvrtek 9.8.

Trasa: Želetava – Telč (tábor Havlišův mlýn za Želetavou – byt paní Zachovalové). 20 km, červená značka.

Noc v dětském táboře byla přímo královská a do Telče se dnes opravdu těším. Plánuji si penzion někde v tom úžasném městečku, příjemný večer, pohodlí a večer pivo na zahrádce.

Trasa vypadá jednoduše, převážný kus cesty po silničce přes Krasonice a Novou Říši.

Ale ouha - jako vždy, když něco vypadá tady na té cestě jednoduše, vždycky se to nějak zvrtně. Opět se nechám nachytat mapkou na pohodovou cestu a jinak to být nemůže – i dnes si opět užiju legrace s červenou značkou.

U Vystrčenovic scházím na polní cestu, která mě zavede do tak krásného lesa, že si připadám jak na Boubíně. Silné vzrostlé stromy přímo lákají k obejmutí. Nejvíc však jeden z nich – je

tak vysoký a silný, že to musí být jejich král. Pomalu a pokorně k němu přistupuji, jak se sluší přistupovat k vladaři. Je velmi laskavý, nemá nic proti mému objetí. Chvilí tam takto oba stojíme, objímám ho celým tělem s tváří přitisknutou k jeho drsné kůře a vyměňujeme si navzájem svá ticha.

A pak, když se dostanu z lesa, rozprostře se přede mnou širošířá louka s nádherným výhledem. Jako každou delší přestávku si sundávám boty a mažu si nohy, abych je povzbudila k další cestě. Cítím se tak dobře...

Jenže tady je také idyle konec.

Po chvíli mě čeká několikasetmetrové prodírání vysokou trávou a divoká stezka v lesíku, která vypadá, jako by se měla každou chvíli ztratit. Potýkám se s touto cestou necestou s obavami a s očima na šťopkách. Stezka se opravdu neztratila a nakonec mě zavedla na uzoučkou asfaltku, takže se chvíli naivně raduji, že jsem se vymotala z nejhoršího. Má radost však netrvá dlouho. U Rozsíček, které mají jen pár rozesetých chalup, najednou zmizí značka. Jen tak, z ničeho nic. Člověk prostě projde kolem stromu, kde ještě značka je, kouká před sebe a hledá další, kráčí po cestě, takže si starosti nedělá. Jenže pak se cesta rozvětví a červená pořád nikde. Ne, nemůžu všechna svá bloudění brát donekonečna hrdinsky jen na sebe. Vůbec není vyloučeno, že právě tohle na cestě do Telče bylo nevyhnutelným důsledkem selhání lidského faktoru přede mnou...

Fotbalový zápas značkařova syna a jeho důsledky

Značkař Klubu českých turistů, pan Rychlonohý, je poctivec. Profík každým coulem, oddaný své práci. Profík obrazně, značkaři jsou jistě záslužnými dobrovolníky. Nebo ne? Každopádně pan Rychlonohý není žádný svévolný soudruh z želetavského regionu, ale opravdu seriózní chlapík.

Tento pan Spolehlivec Rychlonohý dostal značkovací štaci na trase Vystrčenovice – Dyjice. Jde a jde, cestou necestou, polem nepolem, na sobě zavěšené plechovky červené a bílé, štětec v ruce, maluje na stromy a kandelábry, zkoumá, odkud je značka vidět, prostě poctivá chlapská práce. Najednou se ale někde pod Moučkovým kopcem zamyslí nad něčím hodně důležitým. To se stává každému, že v myšlenkách ulítne z reálu. Já to tedy aspoň znám dost dobře. Vlastně jsem svým způsobem mimo reál pořád. Tak raději zpátky k našemu profíkovi z KČT.

Pan Rychlonohý má náročné zaměstnání a k tomu ještě, jak už jsme si řekli, značkuje turistické trasy. To však ještě není všechno - doma má šestnáctiletého pubertálního syna. To se z reality ulítne raz dva.

A zvlášť když ten syn, představte si, ve včerejším fotbalovém zápase neproměnil vyloženou šanci! Na domácím hřišti! A oni vám, věřte nebo ne, kvůli tomu prohráli, i když mohli urvat aspoň bod! Frajer jeden namistrovaný! Úplně prázdná brána, než se gólman odlepil z druhého rohu, vykouřil jsem celý cigáro! A kluk si před tou bránou jak vrata udělá parádičku jak nějaký debil, místo aby to tam rovnou napálil! Jak to mohlo jinak dopadnout, než že to tři metry před těma vratama, jak si při té parádičce zamotal nohy jak vánočku, nakopl do tyče! Panu Rychlohubému začne v hlavě šrotovat tak, že z ní má rázem piliny. No, pravda, on sice miluje hory a přírodu a romantiku a tak, ale to víte, fotbal... a navíc v kombinaci s pubertákem - to dovede člověka rozhajcovat. Ke všemu ještě ten klacek úplně kašle na tréninky, vůbec na to nemá a pak při utkání vymýšlí úplně praštěný ptákoviny! Proč já vůbec do toho ještě strkám peníze, když on, puberták jeden, místo na tréninky chodí hulit a

machrovat před holkama někam do parku! A ty známky ve škole, darmo mluvit, on si snad myslí, že když ho vylejou, tak ho budu žít, néé? Ale ne, tak to teda prr, holenku, já ti dám parádičky, že se ještě budeš divit. Na noutbuk můžeš rovnou zapomenout a kredit do mobilu pěkně omezíme. A kapesný půjde dolů. Johohóó, každý den budeš umývat nádobí, ode dneška pěkně teror na tebe, pacholku jeden. Však já vím, jak na tebe, to se neboj...

Pan Rychlohový se pomalu dostává z myšlenkového víru, postupně se uklidňuje a vrací se do přítomné chvíle.

Áá, tady máme další strom, pojd', chlapče, dostaneš červenou tetůvku na záda, ať nám tady turisté nebloudí, šup, šup, šup, třikrát máznem a je to.

Jo, pane Rychlotetovací, pozdě. Ušel jste několik desítek metrů, tedy tady za Moučkovým kopcem spíš několik stovek, než jste vymyslel, jak zachránit budoucnost vašeho syna. Vůbec se vám nedivím, že jste tak vypěnil, ten váš synek bude pěkně povedený ptáček. Že vám, nebohý pane Rychlonohý, ty vaše vymyšlené postupy nebudou k ničemu, vám raději nebudu ani říkat.

Jen vám v hlavě nějak nezbyl prostor pro značkování, takže jste vaším žhavým výlevem připravil horké chvílky i turistům.

Ále co, z toho se nestřelí. Však oni si nějak poradí. Přece tady na té cestě nezůstanou kvůli pár chybějícím značkám třet až do smrti, že. Stejně se nikdy nedovíme, kdo co, co koho, kdo koho, co co, kdy, kde, jak a proč ovlivnilo, a musíme tu cestu i tak ujít.

Co když jsem nějakou horkou chvílku někdy připravila i já vám, ha? Třeba jsem vám někdy někde v nějakém v obchodě vyfoukla před nosem poslední bochník chleba, nedonesl jste žádný domů, manželka vás nazvala budižkničemu, vy jste se rozčilil jako tehdy při tom značkování, praštil jste do stolu a zlomil si ruku? A co když teď kvůli tomu neznačkujete! To by ale byla opravdu velká škoda. Byla s váma docela legrace.

... Protože si ani s mapkou nejsem jista, kterým směrem se dát, hledám, koho bych se zeptala. Vejdou do dvora nějakého místního řemeslníka, který něco kutí v otevřené velké kůlně. Je velmi ochotný a rád by mi poradil, ale směje se:

„Jo, nejste první a asi ani poslední, kdo tady bloudí a ptá se mě na cestu. Já ale opravdu nevím, tady jsem červenou nikdy neviděl.“

Ukazuje mi malé užovky hnízdící pod spadlým kmenem - prý jsou to jeho kamarádky. Pozdravím se s nimi, ten chlápek se mi opravdu líbí. Radí mi, ať to vezmu prostě po silnici dál na Zvolenovice. Zabloudit nemůžu, do Telče už je to docela kousek. Po silnici si to prodloužím, ale co se dá dělat. Poděkuju a loučím se a on na mě ještě volá, ať si na něj dám dnes večer v Telči pivo. To mu velmi ráda slíbím a taky se na to těším, protože ještě nevím, že na pivo dnes v Telči nedojde.

Tak to vypadá, že pan Rychlonohý se ze svého úletu z reality nevzpamatoval docela. Nebo ho ty závěry, ke kterým ohledně další výchovy jeho syna dospěl, tak rozveselily, že dostal pro změnu záchvat škodolibého humoru. Nebo zůstal naopak našťvaný na celý svět a uvědomil si, že turisty nesnáší.

Klapu si to pár set metrů po silnici, smířená s tím, že s červenou jsem se pro dnešek rozloučila. A najednou se objeví, tedy jestli se to tak dá říct.

Nechápu, jak jsem si jí mohla vůbec všimnout. Pan Rychlonohý udělal všechno proto, aby jí člověk přehlédl. Po pravé straně, směrem dolů od silnice, dost daleko, řekla bych tak třicet metrů od ní, v jakémsi zarostlém křovisku, slabě vyznačená a na žádnou předchozí nijak nenavazuje. A co je na tom nejlepší, k té značce ani nevede žádná pěšina, pod silnicí je to

zarostlé jaksí celé, a ani ta křoviska a vysoké kopřivy nevypadají na to, že by se jimi dalo dál projít.

Ne, duševní stav pana Rychlonohého musel vypadat jinak – je to přece lidumil, milovník všeho živého. Má turisty rád tak, že je nechtěl vést dál po tak hnusné cestě, takže se snažil značku umístit tak, aby si jí za žádnou cenu nevšimli. A někam ji dát musel, uznejte, je to přece poctivý značkař.

Jenže já mám tu smůlu, že jsem ji našla, takže jsem postavena před další volbu. Pokračovat po pohodlné a jisté silničce a přidat si pár kilometrů? Nebo zvolit tu malou džungli?

Nevím proč, do kopřiv a trní se mi vůbec nechce a netuším, jestli někde stezka neskončí docela, ale nakonec volím džungli. Nemám zapotřebí nějaké dobrodružství, tak proč to dělám? Možná jsem jen líná, abych nemusela ujít nějaký ten kilometr navíc. Nebo blázen. Ano, tak to bude – líný blázen.

Dobře ti tak, pošetilý lenošný blázen. Kopřivy mi dávají co proto a velkým kusem cesty se musím doslova proškrabávat. Ještě že mám hůlky, kterými si odhrnuji kopřivy aspoň trochu z cesty. Pan Rychlonohý se už našťěstí dal do pořádku a jeho značení mě poslušně doprovází až do Telče.

Jsem v cíli dnešní cesty a můj plán pro zbytek dne je jasný – vyhledat penzionek, ubytovat se, dokoupit zásoby, dát si pohodovou večeři s pivem na hodného pána, co kamarádí s užovkami, a zalehnout do pohodlné postele.

Jak ale jinak, všechno je jinak. Nejdřív špatně a pak zas dobře a zítra zase dobře a pak špatně, ale hlavně jinak úplně jinak. Telč mě postrčila směrem, kde se to pro zbytek cesty jaksí zlomilo do ještě větší samoty, než ve které už jsem byla. Právě ve fázi, kdy už jsem cítila, že osamělosti bylo tak akorát dost, a že přece musím zakusit i lidské společenství. Toho se mi ten večer opravdu dostalo bohatě, avšak bylo to také naposled.

Ocitám se na hlavním náměstí plném lidského hemžení. Má první cesta vede do informačního centra, které je díky turistickému věhlasu města skvěle fungující a vybavené. Krásné prostory, spousta mapek a brožurek, internet, ochotné a kompetentní poradkyně.

Ptám se na ubytování a čekám, že nabídek budou mraky. Slečna poradkyně obvolává penziony jeden za druhým. Hovorů přibývá a já se začínám smrskávat. Já vím, Telč, prázdniny, cizinci, ale až tak? Nedovedu si představit, že bych se měla vléct dál, za Telčí to totiž podle mapy na spaní v lese ani nevypadá. Říkám slečně, že by mi stačila i zahrada, jestli by se mohla zeptat, pokud některý z ubytovatelů nějakou má. Ne, nic, nejde, nelze, obsazeno, plno, mám smůlu. Slečna mi nabízí poslední možnost – tábořiště Na zimáku, které město poskytuje. Do toho se mi moc nechce, co já tam se svou celtou... budu se bát jít na záchod, aby mi někdo neprobral bág!...

Nějak to dopadne, vytane mi na mysli opět mé nové zaklínadlo, když vycházím z infocentra vybavená městskou mapkou. Taky že jo - v hlavě se mi hned něco rýsuje. Nejdřív dokoupit zásoby, než zavřou – na náměstí je našťěstí malý obchod s potravinami. Pak sednout do hospody a dát si něco k jídlu, ať už mi zbude na starosti jen nocleh. Jestli budu mít štěstí, dovolám se Ivě, své staré kamarádce z dřevních dob, která, jak si vzpomínám, měla v Telči příbuzné.

Nejenže mám štěstí a dovolám se Ivě, ale ta se také dovolá manželově mamince. A ta nejenže je velmi ochotná mi pomoci, ale před pár minutami se právě vrátila z návštěvy své dcery z Jindřichova Hradce, kde strávila pár dní, takže mám opravdu štěstí.

Paní Zachovalová je ten největší anděl, kterého jsem na své cestě potkala. Hned na schodech se mě ujímá jak ztracené příbuzné, nadšeně mě vítá a uvádí mě do zámeckého pokoje svého

bytu. Ano, už podruhé se mám jako princezna – v pokoji je skutečně starý zdobený bílý nábytek ze zámku, jak se dovidám. Vlastně jsem se zapomněla zeptat, jak k němu vlastně přišla. Můj bágl a všechny ty tábornické krámy, které z něj vytahuji, zde působí velmi nepatřičně - jako by patřily do úplně jiného světa.

„Rychle, pojd'te, nejdřív se musíte osprchovat a pak mi budete všechno povídat,“ popohání mě, „jsem tak hrozně zvědavá, takhle sama se vydat na takovou cestu! Takové bláznovství, no to jsem teda nezažila, já tomu snad ani nemůžu uvěřit.“ Její zvědavost je upřímná, živě reaguje, je veselá a plná energie, takže se u ní cítím opravdu dobře. Po chvíli už sedím v křesle v jejím obýváku a motám si obinadlo. Vyprávím jí všechno, co mě doposud potkalo, snažím se vysvětlit, co mě na cestu vlastně přivedlo, a ona mi zas povídá o své rodině.

„Hele, tady mám na ruce klíště,“ přerušuji naše povídání, „to je divné, vždyť беру бэчко... třeba jsem si zapomněla vzít?“ Když si ale vzpomenu na dnešní divokou louku a džungli, ani se moc nedivím.

Pak najdu další a další. Paní Zachovalová je zděšená, jakže je všechna dostaneme ven, z klíšťat má úplnou hrůzu. Žene mě před zrcadlo v předsíni, ať se prohlédnu úplně celá, a zdůrazňuje, že odshora dolů, odspodu nahoru a ze všech světových stran. Vůbec nemám šanci jí odporovat, tak se poslušně kroutím před zrcadlem. Jsem vybavená speciálními kleštičkami na klíšťata, takže s jejich odstraňováním nemám problém. Jedno z těch pěti mám ale zakousnuté na zádech, přímo mezi lopatkami.

„Tak přece jen budu potřebovat vaši pomoc,“ volám na ni, ale ona rezolutně odmítá mít s mými klíšťaty cokoliv společného. Myslím, že si představuje, jak do mého těla právě proudí všechny možné cholery, které existují.

„To jen takhle přicvaknete to klíště co nejtěsněji u kůže a lehce otočíte, je to úplně jednoduché a výsledek je zaručen,“ snažím se ji přesvědčit, ale marně.

„Ne ne, tohle já neumím, na to já zavolám sousedku, ona přesně ví, co s tím. A tady máte slivovici, hned si to všechno potřete a pak to vypijte a já vám pak ještě naleju.“

Ach bože, sousedka. No co se dá dělat. Ta situace je docela legrační, ale nemám šanci se z ní vyvléct.

„Pojď dál, Mařenko,“ zve ji dál, „pojd' se podívat, jakou tady mám hrdinku! Představ si, tahle paní jde pěšky z Brna až do Jindřichova Hradce, no věřila bys tomu?“

Nevím, jestli tomu paní věří, ale každopádně vejde dovnitř a zírá na mě s užaslým, téměř posvátným výrazem jak na mimozemšťana. Musím se smát. Paní Zachovalová určitě schválně trochu přehání, aby mi udělala radost. Hrdinka v celé své nádheře představující se ve spodním prádle, aby se opravdu předvedla jaksepatří. Nedivím se, že má ze mě paní zážitek. Myslím, že veselejší už to být nemůže. Hlavně jsem ale opravdu vděčná, že budu zbavena vetřelce mezi svými lopatkami, což šikovná paní sousedka zvládne raz dva.

O chvíli později už sedím na zahradě, studuji mapky na zítřek a popíjím vínko, které jsem si koupila na náměstí. Paní Zachovalová mi chce ponechat chvíli klidu a soukromí a také si nechce nechat ujít olympiádu, kterou po celou dobu v televizi zaujatě sleduje. Před tím mi však dole na zahradě obkládá židli polštáři a přes mé protesty dokonce trvá na tom, že musím dostat polštář i pod nohy položené na protější židli. Vyzařuje tolik laskavosti, že mě až dojíká. Ale to víte, andělé už jsou takoví.

Přicházejí i další známí Noskovi, kteří si chtějí navečer posedět s malým občerstvením na zahradě, a přidávají se ke mně. Také je velmi zajímavá má cesta, a když jim povím o svých důvodech, přicházejí s nápadem, který mi až do konce večera nasadí brouka do hlavy.

V Kostelním Vydrní, které je poutním místem a je vzdáleno pouhých 10 km od Telče, je klášter karmelitánů. Tam prý budu moci určitě nejen přenocovat, ale mniši mi jistě poskytnou duchovní vzpruhu a společenství, které momentálně potřebuji.

Šlapání po osamělých kopcích mám po šesti dnech opravdu dost a cítím, že změna by mi prospěla. Přesto však váhám – Kostelní Vydří leží úplně mimo mou trasu a vracet se druhý den do Telče mi nedává smysl. Musela bych z něj pokračovat cestou, která s tou původně naplánovanou nemá nic společného, a navázat až někde asi po 20 kilometrech u Kunžaku. Taky bych dnes ušla jen 10, a navíc nemám podrobnou mapku té oblasti. Nikam sice nespěchám a trasu už jsem si párkrát přizpůsobila po svém, ale tohle by znamenalo úplný úlet. Jak jinak, nakonec se rozhoduji pro úlet a do rána toto rozhodnutí ještě dozraje. Když si večer při čištění zubů všimnu, že paní Zachovalová má na umyvadle položenou opravdovou mušli hřebenatku, symbol svatojakubské cesty, úplně žasnu. Má ji tam pořád, o tomto symbolu nevěděla. S manžely Noskovými jsem se také jistě nesetkala náhodou - přeji si přece charakter své osamělé cesty změnit. Nemám špatné svědomí z toho, že se vydám úplně jinam - k mnichům mě to táhne a nechávám se vést svou intuicí. Kdypak budu mít ještě v životě možnost strávit noc v klášteře? A co když právě tam mi bude dopřáno proniknout do smyslu poutě za svatým Jakubem ještě hlouběji? Jsem plná nové energie a netuším, že nic z toho mi dopřáno nebude.

Den 7. - pátek 10.8.

Trasa: Telč – Kostelní Vydří – Dačice (byť paní Zachovalové – hotel Dyje). 15 km, po silnici.

Ráno si ve svém zámeckém pokoji prohlížím prastaré tablo na stěně. Je skoro stejné, jako měla naše třída na gymnáziu – budova školy, jejíž okna tvoří fotografie studentů. Taky jsme tehdy mohli vymyslet něco originálnějšího. To naše se mi vůbec nelíbilo, tohle je mnohem hezčí. Ve kterém z oken je asi ona? Nebo je to tablo někoho jiného? V tom pokoji se mi líbí úplně všechno. Krátký lyrický text, možná jen úryvek napsaný přímo na stěně ve mně někde hluboko rozbíjí něco smutného a teskného. Jako bych na zlomek vteřiny zatoužila po domově. Bílý zdobený nábytek, kytky, spousta všelijakých hadříků volně se sem a tam povalujících – milý nepořádek, který ale nevyvolává dojem zanedbanosti. Takto ostatně vypadá celý její byt. Ledabylá neuspořádanost tvoří harmonickou atmosféru, kterou se vám nechce opustit – spousta drobných předmětů, obrázky, police, keramika, knihy, různorodé kousky nábytku v obýváku.

„Jak tohle uklízíte?“ ptala jsem se jí včera, „to při utírání prachu každou tu věc zvednete? Nebo to jen tak ošudláte hadrem okolo? I to musí být docela pracné, ne?“

„Kdepak, ani jedno z toho,“ zasmála se, „já na to mám takové to chlupaté ometátko na tyče, vidíte, tady ho mám, takže to prostě jednou za čas takhle ometu, šup šup a je to, to já se s tím víc nepárám.“

No vida. Také jsem ho kdysi měla a pamatuji si, že i když mi tento téměř bezpracný způsob vyhovoval a výsledek úklidu byl na první pohled zcela uspokojivý, podlehla jsem pak řečem o tom, že se touto střapatíci prach pouze rozvíří a pak zase usadí. No, to je možná pravda, ale prach se při tom přece smete také na zem, kde luxuji, ne? Takže bych paní Zachovalové chtěla vzkázat, že mi byla v tomto ohledu inspirací, a že už jsem si tohoto chlupatého pomocníka pořídila. Ten se mi hodil hned o pár týdnů později, když jsem měla obě ruce v sádře. Ale o tom možná až někdy jindy.

Paní Zachovalová mi připraví výbornou snídani a domluví se telefonem se svým známým, že mi vytiskne podrobnější mapku mé nové trasy. Je to k němu jen o pár ulic dál, takže se moc

nezdržím. Je úplně zlatá, snaží se mi pomoci, jak nejlíp umí. Čekám na ni už s batohem na zádech venku, než se připraví a oblékne. Když vyjde, uznale si ji prohlížím. Její mladistvost bych si klidně oblékla taky – je stejně ledabyle elegantní jako její byt. Až budu v jejím věku, chtěla bych vypadat právě takhle.

Ještě absolvuji jedno představení ala hrdinka s dalšími sousedkami na dvoře. Soucitně okomentuji mé ovázané pravé koleno a křečovou žílu na levé holeni, kterou ostatně používám na strašení lidí už dlouho.

O chvíli později už přebírám několik mapek od mladého muže.

„Oni tam teď v tom klášteře mají nějaký studentský tábor, takže to s tím noclehem bude možná komplikovanější. Ale nebojte se, oni vás určitě nenechají na holičkách.“

Co se dá dělat, snad to vyjde i tak, říkám si, ale je dobře, že o tom vím. Pochybnost ve mně trochu zahlodá, ale přece kvůli ní nebudu měnit své rozhodnutí. Kdybych měla poslechnout každou svou pochybnost, nevytáhla bych nikdy paty z domu.

S andělem se rozloučíme krátce, ale velmi srdečně. Měla jsem štěstí, že jsem s ní mohla pobýt. A vůbec – když si představím, že bych měla na zádech nalévající se rostoucí klíště, pár dní bych o něm ani nevěděla, pak si ho strhla báglem a na zádech a na triku měla rozmáznou vlastní krev a zbytky toho odporného upíra, děkuji paní Zachovalové i všem dalším andělům. Cesta do Kostelního Vydří uběhne docela rychle. Myslím si, že po informaci o mládežnickém táboře jsem připravena celkem na všechno, ale nejsem. Nečekám totiž, že odmítnutí bude tak strohé.

Vcházím do areálu kláštera s kostelem, odkud je právě slyšet zpěv. Všude okolo posedávají hloučky a procházejí se mladí lidé, atmosféra je poklidná a tichá. Koho se mám vlastně zeptat a co mám říct? Všimnu si dvou mladých mnichů, kteří sedí na lavičce opodál. Jejich výrazy jsou velmi vážné, jako by se něco přihodilo, takže zaváhám, jestli je mám vůbec oslovit. Pak seberu odvalu, přistupuji k nim a pozdravím. Jeden z nich se po mě jen letmo ohlédne, ale ani jeden na pozdrav neodpoví. Třeba mě přeslechli? Nebo jsem místo „Dobrý den“ měla říct „Pozdrav pánbůh“? Ošívám se tam další chvíli a pak se zeptám:

„Nezlobte se, prosím, můžu vás na chvíli vyrušit?“

„Ne, teď nemůžete,“ zareaguje ten, co mě pozdravil, a zase se odvrátí, „máme zpověď.“

Jaj. To není moc dobré znamení, pomyslím si. Mé vyrušení přišlo asi opravdu hodně nevhod. No nic, musím to zkusit jinde.

Přistoupím k člověku, který právě chystá na stole pro táborníky malou cisternu s pitím.

Vypadá přívětivě a přátelsky. Když se ho zeptám, jestli je tady někdo, s kým bych si mohla promluvit o možném noclehu, pozorně si mě prohlédne.

„Jdu od soboty z Brna, jsem na svatojakubské cestě... a moc ráda bych tady přenocovala... a třeba si i s někým promluvila,“ dodávám. Tak hřejivý hluboký pohled v tmavých očích, jako má on, už jsem dlouho neviděla.

„Aha. Dobře, počkejte, já vám někoho seženu. Myslím, že to nebude problém.“

Sednu si na lavičku, čekám a pozoruji život kolem sebe. Z budovy vyjde malá skupinka civilně oblečených lidí, mezi nimi muž malého vzrůstu, kterého si všimnu, protože má trochu kratší a znetvořené ruce. I přes svou postavu vypadá, jako by měl ve skupince hlavní slovo.

Vzdálí se, tak čekám dalších asi pět minut. Muž s hřejivými očima projde kolem mě a povzbudivě se na mě usměje.

Po chvíli se znovu objeví malý muž a k mému překvapení vykročí směrem ke mně.

Pozdravíme se. Hned zpočátku mě zarazí, že se mě vůbec na nic neptá. Rovnou ze sebe začne sypat, že nocleh bohužel není možný, protože zde momentálně mají tábor studentů, a že mají úplně všechno obsazené. Pokouším se mu vysvětlit, že vůbec nepotřebuji postel, že všechno mám, že se můžu uložit někde v koutě na zemi, že vlastně nepotřebuji vůbec nic.

„Bohužel, je mi líto, máme tady teď úplně jiný režim, ne, ani na zemi, nejde to, ale zajděte si do Dačic, je to jen kousek, tam jsou sestry karmelitánky a ony se vás určitě ujmou, nezlobte se, na shledanou.“ Odchází.

Tak, a je to. Ani vlastně nevím, kdo to byl. Rozhodně se se mnou ale vůbec nepáral. Nevím ani, jestli patří k mnichům, nebo je to hlavní vedoucí tábora nebo kdoví kdo vlastně. Určitě však nemám chuť ani odvalu to zkoušet tady dál u někoho jiného. Stejně jako si nedovedu představit, že půjdu žadonit o nocleh ještě ke karmelitánským sestrám. Prostě jsem úplně a totálně zvadla.

Jsem opravdu zklamaná a rozladěná ze způsobu, jakým mě ten člověk odmítl. Začínají mi naskakovat zlovolné myšlenky o malých Napoleonech, svatouškovských studentech a jim podobné. No, to mi ještě scházelo. Tím si tak pomůžu - mám zlost a zároveň se lituji, zaručený recept na to, aby se věci hatily dál. Jako by mi někdo způsobil nějakou újmu, jako bych, chudinka nebohá, neměla kde spát.

Jako bych si to všechno prostě nezidealizovala sama ve své hlavě.

Raději se rychle vzpamatuju a začnu přemýšlet o tom, co dál. O tom, co mi provedla má intuice, do jaké vlastní pasti mě přivedl můj vnitřní hlas, teď raději přemýšlet nebudu. Na to potřebuju čas a další plynutí událostí. Ale aspoň si stačím uvědomit, že to, co mě tak rozhodilo, nebyl ten človíček a jeho odmítnutí, ale zjištění, že můj vnitřní rádce mě zavedl sem a pro další kroky mě nechal úplně ve štychu.

Nechápu smysl toho, proč jsem se sem dostala. Dochází mi zvláštní věc - jak zbytečná a marná je má snaha jakkoliv se přiblížit a promluvit si s lidmi představující oficiální církev nejen zde, ale po celou dobu mé cesty. Nejde mi to do hlavy a nedává mi to žádný smysl, ale nezbyvá než to takto přijmout. Třeba mi toho později dojde víc.

Jsem však úplně bezradná i ohledně směru své další cesty a na křižovatce si připadám jak slepec. Do Dačic? Někaký penzion? Jo! Nechce se mi dnes už nikam daleko. Zahnu doleva. Ale co tam budu dělat, proboha? Vracím se na křižovatku.

Jenže kam jinam, když už se mi nechce dál?

Motám se po křižovatce jak nějaký blázen sem a tam.

Tak k sestrám? Ne!

Pokračovat dál, přejít ze silnice na tu neplánovanou červenou, přece jen ujít, co to dá, a přespat v lese? Dnes jsem měla královskou noc, vodu mám, jídlo mám, všechno mám. Jo! Sice mě čekají dvě až tři noci v lese po sobě, ale to zvládnou. Rozhodnu se pokračovat v cestě a Dačice vynechat - vždyť leží mimo i mou novou trasu a představují další zacházku.

Jenže ujdu asi dva kilometry a zjišťuji, že mě to vůbec nebaví. Že se mi nechce jít dál. Že je to úplně o ničem. Že jsem úplně mimo trasu. Že jsem mimo tak nějak celkově. Prostě psycho. První opravdová krize na cestě.

V tomto rozpoložení, lépe řečeno rozložení, se nakonec pro dnešek rozhodnu - definitivně pro Dačice. První křižovatku jsem už sice minula, ale můžu odbočit ještě o kus dál. Zítra půjdu na autobus a do toho Hradce to můžu dojet. Vždyť o nic nejde, ne? O co já se to tady vlastně snažím, proboha? Zbývají mi ještě dva tři dny, pravé koleno nechce od včerejška přestat bolet, nebaví mě to už, není co řešit. Díky své neschopnosti se rozhodnout jsem si zašla další dva kilometry, ale co, dobře mi tak. Najdu si penzion. Zítra autobus. Nebo se z toho do zítřka vyspím a cestu dokončím po svých. Stejně je to úplně fuk.

Zakouším na vlastní kůži, jak špatné duševní rozpoložení dovede člověka připravit i o fyzické síly. Uvědomuji si, že dnes jsem proti předchozím dnům ušla podstatně míň, ale než vejdu do městečka, zdá se mi, že se tam snad nedovleču. Jsem úplně vyřízená. Zatracení mniši. To že jsem řekla? Jo, řekla. Opravuji. Zatracení mniši v mé hlavě.

Penzion nikde nevidím, jen hotel na náměstí. Je mi to jedno, je mi to dnes už nějak jedno všechno, nikam dál se dnes trmáčet nebudu. Vejdou do recepce a ptám se na pokoj a na cenu. Cože! 850 korun! Tady? To mi přece jen zas tak úplně jedno není, tak se zkouším zeptat na jiné ubytování. Naštěstí slečna recepční je agentka záškodnice, protože mi opravdu poradí. Pár kroků za náměstím je hotel Dyje. Ani sama neví, jak mi poradila dobře.

Ano, hotýlek je sice téměř plný, ale mají volný pokoj. Cena 190 korun za osobu na pokoji s umyvadlem, WC a sprcha na chodbě. To musí být nějaká sranda! Za takové peníze se u nás v hotelu ubytovávalo někdy v pravěku. Buď sranda nebo zavšivené matrace, myši a švábi a studená voda v oprýskané sprše.

K mému velkému překvapení však nic z toho. Pokoj je uklizený a čistý, okna nová a ze silnice není slyšet vůbec nic. Zrekonstruovaná je i koupelna, všechno je udržované a v pořádku. Jak může ten sousední hotel přežít vedle takového zázraku? V závěru dne tedy přece jen štěstí.

Když přede mě později servírka dole v restauraci postaví velký oválný talíř s uzeným, křenovou omáčkou a „se šestima“, zhrozím se. Takovou porci přece nemůžu sníst! Při dojíždání šestého se pak divím, kam všechny ty knedlíky zmizely - vůbec si nepamatuji, že bych je snědla. U vedlejšího stolu sedí tři trampíci klasici asi v mém věku. Jsou veselí a už mají pěkně nakoupeno. Zato mně je smutno a pivo mi nějak nejede.

Smutek mě neopouští ani na pokoji. Přemůže mě tak, že se rozbřečím. Vůbec se mi nechce pokračovat a představa, že to ráno vezmu autobusem, představuje úplné blaho. Mám před sebou už jen pouhých asi čtyřicet pět kilometrů, ale zdá se mi to jak čtyři sta padesát. Pravé koleno už se umoudřit nechce a při každém kroku mi to dnes dávalo sežrat. Tak uvidím ráno, nějak to dopadne. Přece už to nějak doklepu, když jsem došla až sem, ne? Po Kostelním Vydří dnešní ubytování nemohlo dopadnout líp. Nějak ale nevím, co tady v tom hotýlku vlastně dělám. Prostě krize. Největší, která mě na cestě potkala.

Den 8. - sobota 11.8.

Trasa: Dačice – Kunžak (hotel Dyje – les 3 km před Kunžakem). 20 km, červená značka.

Jako vždy, ráno bylo opravdu moudřejší večera. Ne tak pravé koleno, které i dnes pořád brblalo jak malé děčko, „kdy už tam budéem?“. Ne že bych vyrazila na cestu s nějakým nadšením. Co se však cíle týče, byla jsem na tom podobně jako koleno – jeho vidina mě přitahovala stále víc a posilovala mou vůli zcela zdevastovanou z předchozího dne. Věděla jsem, že nemám kam spěchat a můžu si zbytek cesty rozložit do tří dnů, když na tom nejsem zrovna nejlíp. Na druhou stranu jsem však cítila, že když pochod nahradím během dne třeba povalováním u rybníka, bude ten čas pro mě ztracený. Rozhodla jsem se tedy ujít tolik, kolik mi koleno dovolí. Popravdě moc jsem nevěřila tomu, že dojdu až ke Kunžaku.

Ráno u snídaně jsem se ještě jednou potkala s veselými trampíky, kteří byli ubytováni ve stejném hotýlku. Dali jsme se do řeči, putují prý od Jihlavy, kam dojdou, tam dojdou, plánují jen na jeden den, večery v hospůdkách. Jestli se k nim nechci přidat. Jo, změnu jsem si přála, ale tohle by asi bylo opravdu příliš i pro mé volnomyšlenkářské pojetí, takže jsme se rozloučili. Popíjím dál svou kávu a hle, asi za pět minut byli zpátky a smáli se, že si dají ještě pivko na cestu. Vydali se totiž špatným směrem, takže se museli vrátit, a jak šli kolem hotelu, přišlo jim prý líto nezastavit se na jedno v hospůdce. No, bylo by s nimi opravdu veselo.

Úseky jako tento „miluju“. Místo značky se objeví šipka a nařídí jasně změnu směru. Vydám se tedy po něčem, co trochu připomíná pěšinu, ale první značku za šipkou ne a ne najít. Vrátil jsem se tedy k šipce a obhlížím a procházím všechny další možné směry. Nikde nic, takže znovu po směru šipky – jaká úleva je, když najdu první značku ve chvíli, kdy už přestávám doufat! Procházela jsem mnoho takových míst, ale nejvíc jsem se procvičila na tomto. Les je hustý a cesta poničená vytěženým dřevem. I takových míst, kde se člověk musí prodírat usekanými a ulámanými větvemi a klopýtat v příkopech vyježděných těžkou technikou, jsem bohužel procházela na své cestě spousta.

Tady to zatím pořád nějak jde, cesta přede mnou se rozšiřuje a konečně to vypadá na pohodlné pokračování. Jenže najednou šipka – doprava. Jáák, doprava? Vždyť cesta vede dál rovně a vpravo je jen změť polámaných větví! Počasí dnes není zrovna příznivé, nade mnou se prohánějí černé mraky a ztemnělá je celá obloha, chladno, nevlídno, koleno pobrekává, nálada po včerejšku nic moc a vzadu v hlavě vynořující se obavy - no prostě už jsem zažila lepší časy. Nezbývá ale než značku poslechnout. Pouštím se tedy mezi ty větve a polámané stromy – jakási pěšinka tam opravdu vede. Procházím krkolomným terénem asi padesát metrů, ale značka pořád nikde.

Když už to dál vypadá opravdu neschůdně, přepadá mě bezradnost. Ne, nějak ta cesta od šipky pokračovat musí, třeba musím najít jen jiný směr, přece tady nezůstanu trčet! Takže proklestit se zpátky, sice se mi moc nechce, ale co se dá dělat. Samozřejmě žádná jiná cesta od šipky nevede, jen ta pohodlná vedoucí rovně. Zkousím to kus i po ní, ale po značce jako by se slehla zem. Takže jak jinak, zase zpátky k šipce. Ještě chvíli bloumám okolo, než se postavím přímo před ni, ukážu na ni prstem a přísně řeknu:

„Dobře, jak chceš. Věřím ti. Co jiného mi taky zbývá, že. Ale jestli dál už žádná značka nebude, tak si mě nepřej.“

Nevím, jestli se zalekla. Jak bych si to s ní vyřídila, netuším. Každopádně však po návratu na tu neschůdnou stezku o kus dál její pokračovatelku opravdu najdu. Jen kousek od místa, z kterého jsem se předtím vrátila. V tu chvíli, kdy jsem začala řešit, co budu dělat, až skončí i ta uzoučká pěšinka. Najít ji vyžadovalo jít doslova s očima na šťopkách, takže jsem se rozhlížela stále kolem dokola, a opravdu - hle, no slááva, uuff, tady je. Po pravé straně na vykáceném svahu stále plném stromů a větví, dobrých deset metrů mimo stezku, vybledlá, na drobném pokáceném stromku. Nebyla v té změti téměř vidět - měla jsem opravdu štěstí. Zaplat'pánbůh za ten stromek, věděla jsem aspoň, že jdu správným směrem. Jen tady prostě pokáceli označované stromy a s dalším značením se už nikdo nepáral. Jo, bloudění o samotě v lese, to je moje. To si opravdu umím užít.

Je pozdě odpoledne. Sedím v lese na svém tábořišti opřená o bágel a zapisuji do sešitu dnešní zážitky. Ještě před chvílí jsem ležela zabalená do celty, abych se uchránila před mírným deštěm. Teď sluníčko zase vyšlo, ale přicházejí další mraky. Mám za sebou chladný den s přeháňkami a uvědomuji si, jaké jsem během celé cesty měla štěstí na počasí. Dnes jsem se vlastně potýkala s jeho rozmary poprvé; pořád dokola se oblékala nebo vysvlékala, ohrnovala a vyhrnovala nohavice a kousek cesty jsem šla v dešti zabalená do celty.

V půlce cesty v Českém Rudolci jsem si dala polévku a kofolu a úplně mi to stačilo. Zjistila jsem během cesty, že lépe se jde s nenaplněným žaludkem, takže jsem mu dopřávala jen malá občerstvení. Včerejší obří porce k večeři rozhodně nebyla žádným pravidlem. Dnes mi po polévce stačily rohlíky, salám a paštika. I tuto skromnou večeři mi však pokazil déšť, který se spustil hned poté, co jsem našla místo na spaní, všechno si vybalila, rozložila a pustila se do jídla.

Vypadá to, že ani na noc nebude počasí lepší, tak poprvé zkouším, jaké to bude spát zabalená i s báglem do cely. Boty a ponožky, batoh, spacák, baterka a hodinky v čepici, to vše musím nějak schovat. Je opravdu chladno, mám na sobě všechno oblečení, které mám s sebou. Asi dnes trochu vymrznu, ale co se dá dělat. Nic neřeším, nacházím se v jakémsi celkovém útlumu, nechce se mi s nikým mluvit ani psát smsky. Nejraději bych se schoulila do kokonu. Dnes měl svatbu Kubův nejlepší kamarád a on mu šel za svědka. Nevím proč, ale na náladě mi to vůbec nepřidává. Dnešní novomanželé spolu byli před svatbou asi stejně dlouho jako my dva. Jiný Kubův kamarád se oženil před dvěma týdny... Se svatbami kolem něj se roztrhl pytel. A pak že nic neřeším... myslím na to, jaké to asi dnes bylo v tom kostele... Proč? Vždyť mi to může být úplně jedno. Musí mi to být jedno! Jsme na tom úplně jinak než všichni... ta moje zamrzlá romantika... láska nebeská... na zem přivedená... jednou mě přivede i do hrobu. Posíláme si sms, ale teď už druhý den nepíše. Vím, že toho má se svou rolí svědka až nad hlavu, ale jeho mlčení po mém včerejším „vyhnání“ z kláštera jen prohlubuje mou osamělost. Připadá mi, jako by mě na závěr cesty nechal ve štychu. On samozřejmě nemá ponětí, v čem se plácám. Jsem tady v tom krásném lese sama jen se svým tušením boží přítomnosti a ve štychu se cítím tak nějak celkově. Ale to je také jenom zdání – právě teď rozehnal mraky nade mnou a ukázal mi poslední zářivé odlesky slunce.

Den 9. - neděle 12.8.

Trasa: Kunžak – Jindřichův Hradec (les 3 km před Kunžakem – turistická ubytovna). 20km. Silnice, červená značka.

Ještě ráno jsem se rozhodovala, jestli si zbývajících asi dvacet pět kilometrů nemám rozdělit na dva dny. Když jsem však vyšla, brzy bylo jasno. Nohy samy nasadily rychlejší tempo, kterým jsem normálně nechodila. Tušila jsem, že takto hladce to půjde nejspíš jen po silnici, a že mi to pravé koleno jen tak nedaruje, až se dostanu na lesní pěšiny. Už dopředu jsem tedy počítala se zkrácením dnešní trasy tím, že za Malým Ratmírovem sejdu z červené značky a do Hradce dojdou po silnici.

Takto jsem to také udělala a vůbec jsem nelitovala. Přišla jsem sice asi o malebnou část cesty, ale stížnosti kolene už byly v těžších úsecích zcela nekompromisní. I tak jsem si terénu ten den užila až běda. A značka? Jak jinak - červená si se mnou opět v lese pohrála jak kočka s myší. Cesta lesem byla obtížná, plná výmolů, kořenů a spadáných větví, kamenů, klesání a stoupání. Představovala jsem si idylickou cestu mezi rybníky, ale kdeže. Les byl ještě hustší a zarostlejší než včera a místy jsem se musela pohybovat kupředu v předklonu jak v úzkém nízkém tunelu. Opravdu jsem se modlila, ať už jsem z něj venku. Jako už mnohokrát předtím jsem si uvědomovala, jak špatně se cítím v uzavřeném omezeném prostoru, kde není podle čeho se orientovat a musím se spoléhat pouze na to, že se další značka objeví na viditelném místě.

A co teprve u Střížovické zastávky. Značka zde končí na kraji lesa a člověk netuší, zda má pokračovat po neznačené louce. A aby neměl problémů málo, cesta je navíc, asi kvůli dobytku, zahrazená závorou.

V Hospřízi si na zahrádce dávám polévku, kofolu a kafe. Odtud to mám do Hradce už jen sedm kilometrů! Užívám si poslední přestávku a vzpomínám na tu první u Radostic. Teď už zabloudit nemůžu, ani kdybych chtěla, protože pro dokončení cesty volím silnici místo turistické stezky. Je pro mě tou nejlepší možností. Provoz v neděli není tak hrozný, do cíle

chci dojít co nejdřív, šetřím koleno a nebloudím. Tolik výhod – co je proti nim pár aut, ta mě nemůžou vůbec rozházet.

Zbytek cesty si také užívám - nic už mi vlastně nehrozí. V Otíně je dokonce rozestavěný most, říčka se naštěstí dá přejít přes pěší můstek a auta jsou odtud naváděna jiným směrem, takže pro velký kus cesty jsem ušetřena i provozu.

V půl třetí odpoledne pohladím silniční ceduli s nápisem Jindřichův Hradec.

Jsem v cíli! Hola, Hradec de Compostela! Opravdu jsem došla!

Po další půlhodině už procházím náměstím. Mé první kroky vedou do informačního centra, odkud mě slečna posílá na turistickou ubytovnu. Je mezi centrem a nádražím, to se mi přesně hodí. Ubytování zde stojí pouhých 245 korun. To je tady, v tak atraktivním městě, skvělá cena. Malý pokojík, který je uklizený a udržovaný, mám jen pro sebe a ubytovna je téměř prázdná.

Když položím bágel na vedlejší postel, rozepnu jej a vidím jeho napěchovaný obsah, vnímám zvláštnost toho okamžiku. Nechce se mi věřit, že už ty věci nebudu potřebovat. Cítím cosi jako dojetí a směsici radostné úlevy a zároveň vděčnosti ke všem těm drobným, ale nezbytným věcem, které mi pomáhaly cestu ujit. Nyní, náhle nepotřebné, jakoby umřely.

Můj první telefonát je určen mamince, která se právě dnes strachovala, když jsem jí nebrala telefon, takže vzburcovala i bráchu. Má obrovskou radost, že jsem v pořádku došla. Určitě jí spadl kámen ze srdce. Vychrlí ze sebe blahopřání a vypráví mi o paní, kterou slyšela v rádiu. Jako by prý slyšela mě, když mluvila o důvěře v to, že všechno, co se nám děje, má smysl pro náš život, i když jej nevidíme. Mluví úplně jinak, než když nade mnou lomila rukama, než jsem vyrazila, kdy říkala:

„Ty snad nikdy nedostaneš rozum, to už nemůžeš konečně žít nějak normálně, to si pořád musíš něco vymýšlet?“

Teď je šťastná, že všechno dopadlo dobře. Když se jí snažím popsat, co mě k cestě vlastně vedlo, vyprávím o penzionu s barevnými rybkami, o dětském táboře a paní Zachovalové, říká dokonce, že už mě úplně chápe a vůbec nepochybuje o tom, že ta cesta měla smysl. Já o tom smyslu ještě nic nevím. Jen se cítím, jako bych byla celou dobu pod ochranou. Raduji se ale z toho, že má snad větší radost než já. V každém případě rozhovor s ní je pro mě ten nejsvěžejší ze všech, které to odpoledne mám.

Kubova reakce je naopak zvláštní... velmi lakonická... Na mou sms o dovršení cesty zareaguje dotazem, kdy přijedu. Později si jich vyměníme ještě pár, ale zůstane mi vzdálený. Poprvé mi dochází, že se vracím tam, kde na mě nikdo nečeká... teď však tuto myšlenku raději rychle zaplaším.

Vychutnávám si oběd v malé hospůdce v jedné z postranních uliček na útulné zahrádce a jsem na vrcholu blaha. Dávám si tu nejlepší cmundu, co jsem kdy jedla - klidně bych snědla ještě jednu porci. A Plzeň zadarmo, fakt, nelžu. Prý je za každou naši další olympijskou zlatou jedno pivko zdarma a dnes si ji vysloužil biker Kulhavý. Tak jsme úspěšně dokulhali oba. Díky za pivko, Jardo i paní hostinská.

Při procházce po krásném Hradci si bez bágelů na zádech připadám jak lehkonohá srnka. Chvilí strávím v kostele a posedím na lavičce v parku. Procházku zakončím nákupem sedmičky vína na večerní siestu a pomalu se vracím na ubytovnu.

Tady mi začíná docházet, že cesta opravdu skončila. Myšlenka na to, že se vracím do prázdného domova, je neúprosně zpátky. Dochází mi, že i tento osamělý návrat je součástí cesty. Návrat z osamění do osamění.

Takový je i můj poslední večer – všechno je tiché... slyším jen mlčení. Velké ticho. Smířená s tím, že už mě neopustí, slavím dosažení svého malého cíle až do totálního zapomnění. Bůh na mě zapomněl.

A zde, v tomto zapomnění, ke mně poprvé promluví:

Ty nepotřebuješ nocleh v klášteře, Lad'ko. Nepotřebuješ být tam, kde si myslíš, že potřebuješ být. Nocleh vždycky najdeš. Ty jen jdi a hledej místo. Já ti ho vždycky ukážu. Dám ti jasné hvězdy nad hlavou a ranní rosou pro tvé znavené nohy.

Ty nemusíš promlouvat s mnichy a faráři, Lad'ko. Žádný mnich ti neřekne, co už víš. Žádný mnich neviděl hvězdy z místa, kde jsi spala. Neřekne ti, co tys sama našla v každém stromě, který jsi mījela. Ve všech krocích, které jsi našlapala. Ve všech lidech, které jsi potkala.

To ty ses opírala o hůlky. Ty jsi slyšela houkání hrdliček, které tě celou cestu provázely. To tys mě cítila ve větru, který sušil tvůj pot, chutnala mě v jablku a v kukuřici, které sis utrhla na polní cestě... tam všude jsem byl, všude jsi mě viděla, slyšela, cítila a vnímala.

To skrze tebe jsem to já všechno zažil.

Ty už přece víš, že domů se musí každý vrátit sám. Našla jsi v sobě odvahu vyrazit na cestu, ale k návratu sama domů potřebuješ odvahu mnohem větší.

Až se vrátíš teď, zase na to zapomeneš. Už v této chvíli jsi zapomněla a myslíš na to, jak si budeš doma sama vařit čaj a sama ho pít. Nevzpomeneš si, že to mně dáváš pít svýma rukama.

Čekala jsem, že mi dojde, proč mě v klášteře odmítli. Musím zpátky do života.
S Jakubem i bez něj.

Lad'ka Doubravová
12.10.2012
doubra@seznam.cz